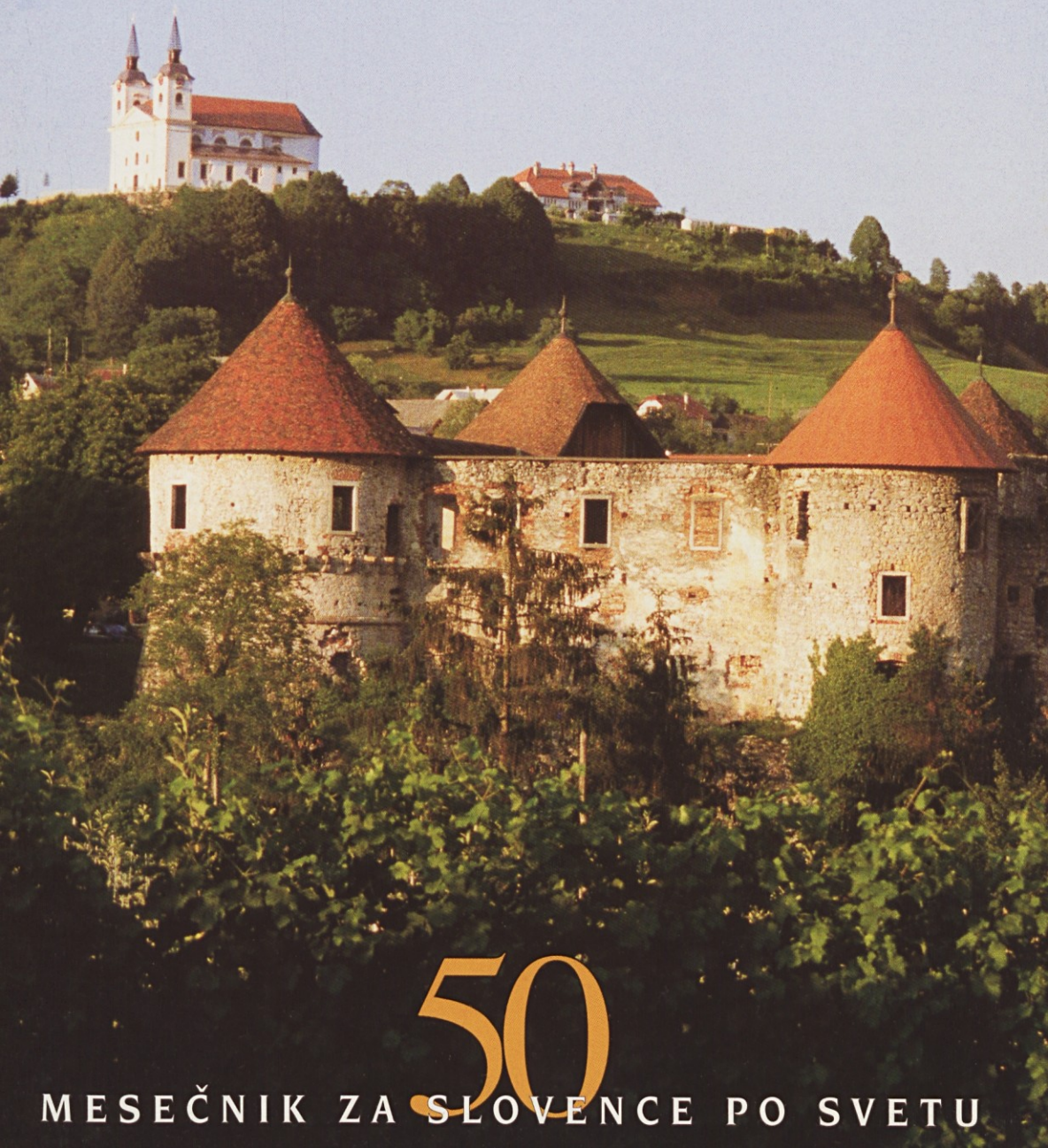

NAŠA LUČ

maj 2001, letnik 50, številka 5

50

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

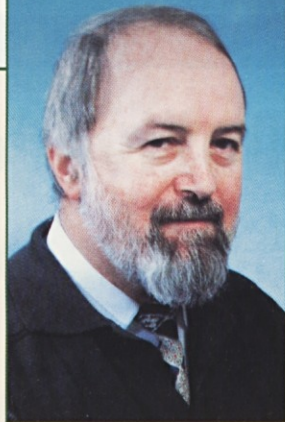
NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Doživetja se prelivajo v odtenke barv	2
Nove evangelizacija slovenskega naroda	6
Tudi vi sami ste tujci	7
Pesem zvonov	8
Pazi na zobe	9
Vzrok za molitev	10
Sprejemanje in podarjanje	11
EURO – simbol, ki prihaja	12
Prisluhnimo domovini	14
Slovenija moja dežela	16
Iz življenja naših župnij	19
Poštar Vinko	37
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42

436676

Naše življenje ima smoter

Maj se je razpredel v vsej svoji čudoviti lepoti bujnega zelenila in cvetja, v razkošju barv in dišav narave, ki se povsod, kamor se ozre oko, bohoto z razkošjem življenja.

Občudovanje zunanjega majskega sveta vodi našo misel k spraševanju, kako vse to nastaja, kako se poraja in kako izbruhne v vso to presenetljivo lepoto. In naslednja misel se ustavi v hrepenjenju, kako bi človek v svojem življenju sprostil moči. Nekje so namreč korenine tega tudi v nas in smo kot drevo, ki se razzeleni in razcveti in doprinese bogat sad.

Nekje so korenine vsemu. Tudi našemu izseljenstvu in zdomstvu. Odkod ta naša usoda in kam nas vodi. Kje je življenjska moč in razcvet in razrast? Ima vse skupaj smisel, je vredno boja in naših življenjskih moči, ko pa je tudi v našem zdomovanju zasajena klica omahovanja, nemoči in umiranja. Maj nam marsikaj pove. Ne le v razgledih po naravi, ampak tudi po preteklosti.

Maja 45 se je končala vojna in tiste tedne in dneve je nastajalo slovensko povojno izseljenstvo, ki je tako močno zaznamovalo naš narod, naše slovenske domačije in kraje. Prvi val je bil beg pred nasiljem, ki je prihajalo s tujo ideologijo. Da so pošteni ljudje upravičeno bežali in reševali svoja lastna življenja, so pokazali poboji, ki jih je izvedla partizanska vojska v tednih po vojni. Ne partizani kot borci zoper okupatorja ampak partija, ki je osvobodilno voljo naroda in pripravljenost na boj sprevrženo izrabila za čistko med nasprotniki totalitarizma. Danes nam je jasno, da je vse to načrtno vodila ideologija sovraštva v imenu lažne svobode. Samo sovraštvo pospravila s svojimi nasprotniki radikalno in dosledno. Sredi meseca življenja je bilo posejano v svet pod Triglavom seme terorja, ki mu ni bilo videti konca.

Izseljevanje je bilo rešitev. Ilegalni pobegi preko meje predvsem v Avstrijo in Italijo so narasli v deset tisoče. Ne-ljudska oblast nosi neslavno zaslugo, da je v tridesetih letih po vojni blizu 200.000 Slovencev moralo iskati boljše življenje zunaj domovine. To so konture slovenskega povojnega izseljevanja. Tako smo nastajali. Večina bralcev Naše luči je del te slovenske usode in ti spomini so del ne le njihovih otrok, današnje slovenske izseljenske mladine, ampak nas vseh.

Morda je prav odrivanje neljube resnice, kako smo nastajali današnji izseljenci in zdomci, tista zakrita sila v ozadju naše eksistence, da zmanjkuje moči, življenjske sile in požrtvovalne ljubezni do vzajemne rasti našega slovenskega 'izseljenskega drevesa'. Uredniki tega glasila in duhovniki menimo, da nam pozabljane vzrokov poti našega izseljenstva, jemlje marsikatere jasnejšo opredelitev za sedanjost in našo prihodnost. Tudi zaradi tega ni vedno pravega razumevanja in soodgovornosti tam, kjer se izseljenstvo danes gradi in oblikuje v iskanju celostnih ciljev življenja in smisla, da bi obrodili bogatejše sadove slovenskega duha v izseljenstvu.

Številni cvetovi naj se razcvetijo na našem narodnem telesu zunaj domovine in nastane naj pomladni šopek edinosti v različnosti - voščim vsem

Janez Pucelj

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Žužemberk
Druga str. ovitka: Z. Podrinski: Pišce
Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Suhor
Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Izola

Doživetja se prelivajo v odtenke barv

Bivanjski utrip slovenskega človeka je že več kot stoletje iz različnih razlogov povezan z daljavami sveta. Ne samo z evropsko celino, temveč dejansko po širnem svetu srečaš rojaka, v katerem utripa naše slovensko srce. Kjerkoli se je ustavil slovenski človek, je postal dokaj hitro opazen. Delovne roke, poštenost, vestnost, plemenito srce in še marsikaj je ustvarilo v tujem svetu lep mozaik o narodu in deželi, odkoder prihajamo. Poleg vse te bogate dediščine, ki smo jo kot "doto naših rodov" ponesli s seboj, smo razvijali tudi mnoge druge darove, s katerimi nas je obdarovala dobrotna božja roka. Mnogi teh darov so našli svojo širšo odmevnost tudi med sorojaki, pa tudi v širših bivanjskih okoljih.

Z eno naših slovenskih rojakinj, ŠTEFKO PIRC iz Kirchhellna (ta kraj je znan po tradicionalnem vsakoletnem binkoštnem srečanju Slovencev v Porurju), ki ni "zakopala zaupanih ji darov", je stekel pričujoči pogovor.

Ko se rojaki odpravljajo na zasluženi dopust, pravi-
jo, da se sprašujemo, kdaj greš in ne kam greš.
Odhajamo namreč domov, navadno v okolje svojih
rojstnih krajev enega od zakoncev. Gospa Štefka,
po naglasu sodeč vaša družina odhaja nekam v
"Slomškovo škofijo", da jo tako poimenujem?

Da, res je, doma sem iz Rimskih Toplic. Čudovit kraj je
to. Ko primerjam tukajšnjo pokrajino z domovino
Slovenijo, se mi zdi, da se komaj zavedamo lepote, s ka-
terimi je božja roka okrasila naš domači svet. Prelepa
je naša domovina, vsak njen košček je kakor biser
vtkan v čudovito harmonijo lepega. Rojstni kraji so do-
datno lepi, saj nosijo v naših notranjostih toliko
prelepih spominov na domačo družino, dom, čas
otročstva in mladosti.

Splet razmer in okoliščin je mnogim našim rojakom
prvotno misel, da gredo v "tuji svet samo za krajši
čas", prekrizal in spremenil njihove življenjske
načrte. Koliko časa ste že tu?

Da, za velik del rojakov ta ugotovitev velja. Tu v
Nemčiji sem že 26 let. Dolga leta sem delala v bolnici.
Sedaj pa v sklopu Karitas poučujem nemščino.

Torej Slovenka, ki poučuje nemški jezik?

Zveni morda res malo nenavadno. Dokončala sem
nemščino z diplomom na Goethejevem inštitutu v

Pirčeva med svojimi deli (posnetek z razstave)

Düsseldorfu. Pravijo, da je ta šola resna in zahtevna.
Bo kar držalo. Odločitev za ta korak je bila misel, da
mi lahko kasneje doma jezikovna diploma koristi pri
nadaljnem delu. Med številnimi prijavljenimi za
mesto poučevanja nemščine sem bila izbrana prav jaz.
Imam intenzivne tečaje nemškega jezika za otroke
novejših priseljencev, ki jezika še ne obvladajo. Delo je
precej naporno. Imam pet skupin otrok v starostnem
razponu od šest do trinajst let. To je delo, ki zahteva
veliko ljubezni, potrpežljivosti, vztrajnosti: imeti je tre-
ba vso širino in toplino srca.

**Videti potrebe, se razdajati, dati bogastvo, ki ga
nosi vsak po svoje kot dar v sebi. Tu že trčiva v bist-
vo najinega pogovora: radi slikate?**

Že od ranih otroških let imam veselje do slikanja. In
veliko željo tudi. Žal pa v tedanjih časih doma možnos-
ti za vstop v ta čudoviti svet poezije barv ni bilo.
Skromnost razmer bivanja ni dopuščala iz svojih
ustaljenih okvirov.

Tudi v mladih letih so me kreativna dela vedno
privlačevala in navduševala. Če je bilo le mogoče, sem
si rada ogledovala slikarske razstave. Občutja ob njih
sem doživljala globoko v sebi.

Možnosti stopiti iz sebe na to pot lastnega izraza tudi
kasneje niso bile dane, vedno je bil čas tisti usodni
mejnik, ki mi tega ni dopuščal. Ostajala pa je želja in
se krepila. Navdih iz notranjosti po slikanju je postajal

vedno močnejši. Vse kar sem videla, občudovala, doživljala v sebi, sem želela dati iz sebe.

To se je pričelo uresničevati pred leti, ko sem se končno v srečnem spletu znašla tu v Kirchhellnu v akvarelnem slikarskem delovnem krogu za slikanje.

Vsak začetek je težak. Je bil tudi ta vaš korak težak?

Niti ne. Krog "učencev je kaj hitro postal krog prijateljev" ob učiteljici slikanja. Res, pričeli smo z osnovami. V tehnikah slikanja smo prehodili pot od akvarela, krede, akrila do oljnate barve.

Slikarska tematika, po kateri sem rada segala na začetku, so bile rože in tihožitja. Zatem je prišlo do prehoda v doživljanje pokrajine in naprej.

Tisti naprej pomeni že ekspresionizem in kot vidim, že v kreativno samostojen prehod v abstraktno slikanje. Izraz vaših barvnih potez zna biti v razponu od izrazito toplih do mirno se prelivajočih odtenkov hladnejših tonov. Čutiti je rast vašega slikarskega daru in vedno bolj iskanje lastne izpovedne istovetnosti, drži?

To, kar doživljam v sebi in se prelije navzven, mora dobiti svobodo mojega dihanja. Kot ženska marsikdaj nisem z vsem, kar "pride na dan", zadovoljna. Čutim potrebo po dooblikovanju, vse tja do majhnih in drobnih potez.

Lani, za sveto leto, smo vas skupaj s sorojakom rezbarjem Francijem Bregarjem poprosili, da se nam predstavite na našem tradicionalnem binkoštnem srečanju. Je šlo s strahom ali pogumom?

Bolj s strahom. Bila je pač to moja prva razstava. In zagledati "del sebe" v avli in po vseh stenah v dvorani ter pričakovati, kakšen bo odziv, ni bilo prav lahko. Vesela in srečna sem bila tako lepega odziva.

Nato sem lani v septembru razstavljala s svojimi kolegi in bilo je že lažje. V letošnji jeseni se bom predstavila na razstavi "Bottropski slikarji" v Bottropu.

Takole po spominu, približno koliko del je že ustvarjenih?

Mislím, da že kar okoli sto.

Pred desetletjem vas je "zaznamovalo še eno plemenito delo" ...

S svojimi slikami je Pirčeva "osrečila" vse stene dvorane na binkoštnem srečanju 2000.

To je bilo prostovoljno delo preko Karitas v tukajšnji župniji v času velikega priliva tedanjih beguncev. Bilo je socialno pedagoško delo, zahtevno. Potrebno je bilo priskočiti na pomoč v vsem, kar je tisti težki trenutek begunec nosil v sebi: od zdravnika do uradov, hišni obiski ... trkali so pri nas na vrata, telefon je zvonil tudi ponoči ... Seveda ob vsem rednem delu v službi. Hvaležna sem za te trenutke, da sem lahko pomagala stiskanim in preizkušnim, nemočnim, trpečim ...

dar – njemu v slavo in bližnjemu v svet kulture lepote in osrečenosti.

Pogovarjal se je župnik Lojze Zaplotnik

Aktivno sodelujete tudi v naši slovenski skupnosti ...

Rada in z veseljem sodelujem pri naših slovenskih prireditvah. Posebej binkoštno srečanje potrebuje veliko sodelavcev. Sedaj sem že kar nekaj časa v ekipi bralcev beril pri sv. maši v Essnu.

Rada tudi pojem. Sodelujem v pevskem zboru župnije tu, kjer živimo.

In če bi se nam posrečilo v Essnu s slovenskim pevskim zborom?

Z veseljem bi se pridružila, saj kdor poje, dvakrat moli. Pa tudi sicer se mi zdi, da rojaki potrebujemo tako druženje med seboj, posebej še v naši duhovni skupnosti. Rast in duhovno dograjevanje iz korenin, iz katerih smo izšli, vedno bolj čutimo kot potrebo.

Gospa Štefka, hvaležen sem vam v imenu rojakov, da ste svojo prvo samostojno razstavo svojih del poklonili svojim sorojakom. Hvaležen sem tudi za ta najin pogovor. Hkrati pa vam želim, naj vas veliki Slikar, ki je v vas položil dar slikanja, nagiba tudi k nadaljnemu odzivanju na prejeti

Nova evangelizacija slovenskega naroda

Sinoda mora dati slovenski Cerkvi nov zagon, prebuditi mora skriti dinamizem, ki spi v nedrjih Cerkve, spodbuditi mora nov pristop k človeku z novo, svežo besedo.

Ob zaključku drugega zasedanja slovenske sinode, 4. novembra 2000, je nadškof dr. Franc Rode v svojem nagovoru med drugim dejal:

“Ko nas je sveti oče Janez Pavel II. dne 26. oktobra sprejel v baziliki sv. Petra v Rimu, nam je med drugim spregovoril tudi o sinodi. Dejal je: ‘Sinoda je velika milost in zgodovinska priložnost, ki vam jo naklanja Gospod, da trezno premislite svojo preteklost in sedanji položaj Cerkve ter smelo načrtujete svojo prihodnost. Predvsem se zavzemajte za življenje, ker je to osrednjega pomena za preživetje slovenskega naroda. Sinoda naj v vaša srca vlije novo vero in novo upanje v življenje. To pa bo mogoče samo v močni povezanosti z živim Bogom ter v osebnem stiku z Jezusom Kristusom in v zvestobi njegovemu evangeliju.’

Ko smo se škofje pred dobrimi tremi leti odločali o sklicu vseslovenske sinode, smo si bili edini: cilj sinode je nova evangelizacija slovenskega naroda. Sinoda mora dati slovenski Cerkvi nov zagon, prebuditi mora skriti dinamizem, ki spi v nedrjih Cerkve, spodbuditi mora nov pristop k človeku z novo, svežo besedo. Vsa prizadevanja za uresničevanje zastavljenih sklepov morajo težiti k temu edinemu cilju; vsi novi predlogi, vse spremembe znotraj Cerkve, vse zakonske določbe, vse mora biti v službi tega edinega cilja.

Evangelizacija je prva in največja naloga, ki nam jo je Gospod zaupal. Ni dvoma: najpomembnejša naloga Cerkve je oznanjevanje evangelija. In to poslanstvo obvezuje vse, ne samo škofe in duhovnike. Ko se nahajamo pred najzahtevnejšo nalogo sinode, da njene

sklepe prenesemo v konkretno življenje, se vsi zavedamo, da to od nas vseh zahteva v prvi vrsti ‘temeljito spreobrnjenje’ h Gospodu, kot je zapisal Pavel VI. v okrožnici Evangelii Nuntiandi, ‘celovito spreobrnjenje srca in mišljenja’.

Moč za spreminjanje življenja, o tem sem prepričan, nam bo dal Gospod, če ga bomo goreče prosili. Eno je gotovo: Bog nas je postavil v ta čas na pragu novega tisočletja. Bog nas je poklical v ta prostor in nam zaupal besedo evangelija za ta narod. Po njegovi volji smo tu, na mestu, ki nam ga je določil. Dal nam je milost in sposobnost, da v tem času in prostoru opravimo svoje poslanstvo. Z vsem žarom svojega srca in duha. In z njegovo pomočjo. To je izziv slovenske sinode. Zame in zate.”

Današnji slovenski človek je še vedno zaznamovan s posledicami polpretekle dobe, kar se kaže zlasti v nesvobodi izražanja, strahu, pasivnosti in nesproščenosti. Tako tudi spremembe v družbi in osamosvojitve Slovenije leta 1991 niso vnesle v zavest tistega demokratičnega občutka, ki bi ga pričakovali. Vse to se kaže tudi v negotovem izražanju vernosti pri laikih in pri duhovnikih /prim. Dopolnjeno delovno gradivo 1.2 (16)/.

Kako človek težko spreminja svoje mišljenje, zgovorno kaže anketa, ki so jo naredili ob aretaciji Miloševića nemški novinarji v Stuttgartu. Srbske priseljence, ki so že vrsto let v tujini in so vsa ta leta spremljali dogajanje v Srbiji, na Kosovu, v Bosni ..., so povprašali za njihovo mnenje in skoraj vsi so bili prepričani, da je Milošević ravnal prav, v korist Srbije in ne bi smel biti kaznovan.

Če tako mislijo ljudje, ki so toliko časa živeli v “demokratičnem svetu”, koliko težje si ustvarijo pravo podobo o življenju tisti, ki ves čas živijo v svetu in v “resnicah”, ki jim jih nekdo dan za dnem, leto za leto z vsemi sredstvi vsiljuje.

J. Šket

Tudi vi sami ste tujci

Evropa ima veliko priseljencev. V povojnem času se je precej jasno izoblikovala tudi politična in socialna kultura do njih. Marsikje obhajajo dan ali teden tujca. Tema o tujcu je postala pred nedavnim aktualna tudi v Sloveniji, saj se je nenadoma v javnosti pojavila kot problem. Lepo je bilo zavzemanje nekaterih politikov in časnikarjev za strpnost. Zanimivo pri tem je bilo, da so isti ljudje le nekaj tednov prej s tujcem zmerjali svojega rojaka, ki se je vrnil iz tujine in nastopil kot kandidat za predsednika vlade.

V Naši luči nas na tem mestu zanima predvsem nekaj krščanskih in evangelijskih načel glede tega vprašanja. Navsezadnje je naša revija namenjena predvsem Slovincem, ki živijo že dolgo zunaj domovine in imajo svoje lastno izkustvo bivanja na tujem. Zanima nas, kako na te stvari gledajo ljudje drugod in kako o tem razmišljajo kot kristjani. Mons. Adam Jürgen, referent za pastoralo priseljencev v škofiji Rottenburg-Stuttgart, razmišlja takole.

Sveto pismo govori v podobah. In prav presenetljivo je, kako so le-te zmeraj znova aktualne. Kajti "mi smo le tujci in gostači pred tabo kakor vsi naši očetje" (1 Krn 29,15). Biblija pač poskrbi že sama, da tega ne bi razumeli samo v prenesenem pomenu, marveč konkretno in eksistencialno.

Pogosto govorimo o ljudeh, ki se pojavijo nenadoma poleg nas brez eksistence, brez znanja jezika, brez dela, brez pravice do socialnega skrbstva, brez poznavanja dežele in njenih običajev — o ljudeh torej, ki gojijo eno samo željo: da bi namreč lahko poleg nas delali in živeli. Tako kot milijoni drugih tujih delavcev in

njihovih družin že več kot trideset let; tako kot na desetisoče beguncev, ki iščejo pri nas zatočišče. In — slednjič — tako kot nemški izseljenci iz vzhodnih držav, pa čeprav se le-ti pri nas — mogoče! — v marsičem bržkone ne počutijo tako tuje.

Pri premagovanju problemov, ki izhajajo iz dejstva, da je tačas domala osem odstotkov prebivalstva Zvezne republike Nemčije tujcev, prihaja do velikih zapletov. Odgovornih politikov in gospodarstvenikov do današnjega dne ni bilo mogoče ubraniti pred očitkom, da so ti problemi nujno posledica napačnih konceptov (npr. okorelega čezmernega poudarjanja golih aspektov tržišča dela in upravnopolitičnih gledišč notranjeevropske migracije) pa tudi neke grozljive politike brez vsakršnega koncepta.

V primeri s krutostjo, ki jo doživljajo tujci dandanes pri nas, je imelo izraelsko ljudstvo pred več kot tri tisoč leti že presenetljivo razvite socialne varščine: "Tujca ne stiskaj; saj veste, kako je tujcu pri duši, ker ste bili sami tujci v egiptovski deželi!" (2 Mz 23,9; prim. 22,20).

"Če pri tebi biva tujec v vaši deželi, ga ne zatirajte! Tujec, ki biva med vami, naj vam bo kakor domačin, kakor eden izmed vas! Ljubi ga kakor sebe! Kajti tujci ste bili v egiptovski deželi; jaz sem Gospod, vaš Bog!" (3 Mz 19,33–34).

"Ena postava naj bo za domačina in za tujca, ki biva sredi med vami" (2 Mz 12,49).

"To deželo si razdelite po Izraelovih rodovih. Z žrebom jo razdelite v dediščino sebi in tujcem, ki bivajo med vami in rojevajo otroke med vami: naj vam bodo kakor domačini med Izraelovimi sinovi. Z vami žreba ko za dediščino med Izraelovimi rodovi. Pri rodu, pri katerem tujec prebiva, mu dajte njegovo dediščino, govori Gospod Bog" (Ezk 47,21–23).

Konec koncev: "Kajti Gospod, vaš Bog ... pomaga do pravice siroti in vdovi, ljubi tujca in mu daje kruha in obleke. Ljubite tujca, kajti bili ste tujci v egiptovski deželi" (5 Mz 10,17–19). Kako presenetljiva argumentacija! Bog pričakuje, da boš v Njegovi bližini drugačen, da se boš v povezavi z Njim navzel Njegove dobre. Saj pri otrocih je tako, da se na njih pokažejo poteze staršev. In to je povsem normalno. Tako tudi Bog računa s tem, da se bo izrazila Njegova dobrot. In sicer pri vseh tistih, ki se kot otroci sklicujejo Nanj kot na Očeta.

Prevedel dr. Marko Dvořák

Pesem zvonov

Kot človeku priraste k srcu rojstna hiša, tako prirastejo k srcu tudi glasovi domačih zvonov. Gotovo so marsikje mogočnejši, morda z lepšimi glasovi, a glas domačega zvona je verjetno vsakemu najmilejši. Nobeni zvonovi ne pojejo ob pogrebu tako občuteno žalostno in v veselju nikjer na svetu ne tako slovesno kot domači zvonovi.

Pravi zvonovi so uliti iz bron, ki je mešanica bakra in kositra. Srebra pa v zvonovih ni, čeprav so ponekod prepričani, da je v njihovih zvonovih tudi srebro. Ko sta nemška in italijanska oblast v prvi in drugi svetovni vojni pobrali zvonove, ki so jih potem pretopili v topovske krogle, so ljudje jokali. Da bi nato čimprej prišli do zvonov, so kupovali cenejše jeklene, ki pa ne brnijo tako lepo. Tako je povsod velika želja, da bi spet imeli bronaste zvonove. Za nobeno stvar v cerkvi niso ljudje pripravljani toliko darovati kot ravno za nove bronaste zvonove. Večkrat boste slišali, da so zvonovi uglašeni na melodijo "Salve regina". Seveda se ne da s tremi ali štirimi zvonovi zaigrati cele melodije, ampak le začetne takte. Celó samo s tremi zvonovi se da zaigrati začetek pesmi "Sveta noč".

Poznamo več vrst zvonjenja. Najbolj je znano navadno zvonjenje, ko se s pomočjo vrvi zvon zaziblje, da začne žvenkelj, ki visi v sredini zvona, udarjati na odebeljeni rob zvona. Najbolj vsakodnevno je zvonjenje za angelovo čaščenje. Zjutraj in opoldne zvoni veliki zvon (če so v zvoniku trije zvonovi) ali pa drugi največji zvon, če so zvonovi štirje ali več. Zvečer pa zapovrstjo zvonijo trije zvonovi. Večji zvon vabi k molitvi angelovega čaščenja, najmanjši vabi k molitvi za rajne in za srečno zadnjo uro, srednji pa v čast sv. Florjanu za božje varstvo pred požarom in drugimi nesrečami. Veliki zvon vabi tudi eno uro pred nedeljsko mašo, včasih je pozvonil tudi, ko je bil kdo na smrtni postelji in mu je duhovnik nesel sveto popotnico. Ko kdo umre, pa mu naznani zadnjo uro najmanjši zvon, ki mu marsikje pravijo tudi navček. Ko umrli leži na mrt-

vaškem odru, mu trikrat na dan zvonijo vsi zvonovi v žalostnem ritmu.

Včasih naletimo kje tudi na preprost verz, ki skuša s tekstom in ritmiko opisati zvonove, na primer ugan-ka: "Bing'ne, bong'ne, mežnar zvoni, štirje ga nesejo, eden pa spi – kaj je to? (pogreb)." Ali pa bolj veselo: "Z bele moke kned'ne"; "nedelja za nedeljo, vsak dan krompir". Če imate malo fantazije in to ponavljate z nekoliko melodije in ritmičnimi poudarki, boste zaslu-tili melodijo zvonov.

Večji zvon vabi k molitvi angelovega čaščenja, najmanjši vabi k molitvi za rajne in za srečno zadnjo uro, srednji pa v čast sv. Florjanu.

Slovenska posebnost pa je seveda pritrkavanje ali klenkanje. Pri tem pa se zvon ne ziblje, ampak stoji na miru, udarja pa se z žvenkljem, ki je s pomočjo prožne palice privezan k robu zvona. Pritrkovalci v različnih ritmih udarjajo ob zvon in tako iz zvonov izvabljajo lepe melodije. Najlepše je doživeti klenkanja v tišini svetega večera in pa seveda ob procesiji ali novi maši, ko se klenkanje oglašča tudi po več ur. Seveda pritrkovalcem potem dobro tekne močna hrana, če ni mesa, pride prav tudi zelje s fižolom.

Janez Modic

FIŽOLOVO ZELJE

0,60 kg suhega fižola, 1 kg kislega zelja, 8 dag masti ali 10 dag olja, žlica gladke moke, nekaj zrn popra, lovorjev list, 1 srednje velika čebula, sol.

Čez noč namočen fižol kuhamo v vodi, kjer se je namakal. Dodamo poprova zrna in lovor. Solimo. Napol kuhanemu fižolu dodamo ravno prav kislo zelje. Po potrebi zalijemo in skuhamo do konca. Med tem naredimo iz maščobe in moke svetlo prežganje, na njem rahlo popražimo seseklano čebulo, zalijemo z zajemalko mrzle vode in razkuhamo. Prilijemo k fižolovemu zelju in skupaj prevremo.

Jed izboljšamo, če ji med kuho dodamo košček prekajenega mesa ali slanine.

Pazi na zobe

Zgodilo se je neke na Gorenjskem.

Mojemu jeklenemu konjičku je zmanjkalo bencina in zapeljal sem na bencinsko črpalko. Pred menoj je bilo še nekaj vozil, zato sem za trenutek okleval, v katero vrsto naj se postavim. Ko sem se končno odločil in speljal z mesta proti izbrani vrsti, sem zaslišal, da nekdo za menoj jezno hupa. Pogled v vzvratno ogledalo me je seznanil s podobo razburjenega voznika, ki sem mu v neprevidnosti izsilil prednost. Zavedel sem se svoje napake in postalo mi je kar nerodno. Vendar se mi je v misli takoj nato kar samo ponudilo tudi opravičilo: "Tako je pač življenje. Nikoli ne zmanjka nevarnosti. Sicer pa: danes sem jaz izsilil njega, jutri bo on koga drugega. Saj ni bilo nalašč, ker ga resnično nisem pravočasno opazil!"

Toda dogodek se s tem ni zaključil. Še predno sem uspel izstopiti iz vozila, je nekdo sunkovito odprl vrata mojega avtomobila. Pred seboj sem zagledal besen obraz že omenjenega voznika. Name se je usula srhljiva besedna toča in na koncu nedvoumen pribitek: "Baraba! Takim jaz navadno pritisnem eno na gobec!"

Če bi ugovarjal, bi se verjetno z menoj zgodilo kaj neprijetnega. Sicer mi res nikakor ni bilo všeč njegovo poimenovanje dela mojega obraza, toda še manj sem se strinjal z usodo, ki mu jo je ta gospod namenjal, zato sem se potuhnjeno ugriznil v jezik in molčal. Tako se – na mojo srečo – tisti njegov "navadno" tokrat ni uresničil.

Vsekakor pa mi zadeva ni dala miru in kasneje, ko sem se nekoliko umiril, mi je tisti razburjeni gospod in njegov nastop ponudil kar nekaj vsebine za osebni premislek. Čutil sem se precej užaljenega. Niti se

nisem toliko zbal za svoje zobe. Lahko rečem, da me je prej vznemiril njegov način sprostivte jeze. Pomislil sem na kulturo in nekulturo medčloveških odnosov, ki v veliko primerih dokazujejo svojo pomembnost z izpadi nasilja. Večkrat sem slišal že celo otroke, da so zabrusili očetu ali materi: "Če ne bo tako, kot jaz hočem, te bom ubil!" Te besede so izraz grobosti, njih namen ni dobeseden, vendar je izrečena misel grozljiva.

V takih izzivalnih okoliščinah se ljudje težko obvladujemo. Verjetno se niti ne sprašujemo, če je to potrebno. V grob in sovražen način pogovora z drugimi zapadamo tudi kristjani in s tem zapravljamo priložnosti, da bi evangelij jemali resno, da bi odpuščali, da bi nastavljali raje še drugo lice, kakor pa vračali milo za drago, da bi odgovorili s prizanesljivostjo na nasilnost besed in dejanj.

Resnično, krivica ima svojo težo. Je kakor vreča s peskom, obešena na ustnice, da jih krivi navzdol in sili v "nizko" govorico. Brez sprotnega odpuščanja bližnjim postopoma narašča moja nevdzdržljivost. Kopiči se in kopiči ter privede do tega, da komu tudi v resnici kaj razbijem, čeprav le z besedo. Toda s tem pravzaprav najprej poškodujem samega sebe, svojega notranjega človeka, ki je po krstu postal božji otrok, novi človek.

Del moje pokrstne novosti je namreč tudi v iskanju božjih pristopov do sočloveka.

David Taljat

Vzrok za molitev

Izkušenega duhovnika je nekoč vprašal mlad duhovnik, ki se je zelo zavzemal za dobro pripravo mladine na zakramente, kaj naj bi bilo tisto najbolj potrebno za življenje. Duhovnik mu je odgovoril, naj poskuša mlade ljudi naučiti moliti, to bi najbrž popolnoma zadostovalo.

Odgovor je bil preprost, obenem pa težaven. Molitev je morda za razlago duhovnega življenja najtežja stvar. Vsako svetopisemsko zgodbo in vsak primer našega pričevanja za vero je lažje razložiti in posredovati kot znamenje duhovnega sveta, ki ga mora mlad človek odkriti sam v sebi.

Naučiti nekoga moliti je seveda najprej možno z zgledom. Pri verouku se vsaj v Sloveniji še moli. Tudi pri maši in na srečanjih. Toda doma imajo otroci in mladi ljudje komaj kje še priložnost, da izkusijo molitev. Ta je postala več ali manj osebna, če ne kar zasebna stvar in dejavnost. Saj ni čudno, da mladi ljudje ne znajo moliti.

Danes je človek od svoje otroške dobe naravnán na racionalno raven dojemanja sveta. Tudi duhovnega. Zato je toliko bolj eden od kriterijev za molitev tudi vprašanje, zakaj in za kaj naj moli. Morda je najlažje prikazati namen molitve, če predstavimo ljudi v stiskah in potrebah in molitev izpostavimo kot prošnjo zanje. Iz tega je lahko nadaljevati razlago v smeri, da smo sami tudi nepopolni in potrebujemo božjo pomoč. Torej je namen naše molitve lahko razumljiv.

V neki anketi o namenih molitve pri otrocih so se nabrali naslednji odgovori. Erik je dejal, da je v času, ko se je odločal za poklic, po nasvetu staršev prav veliko molil, da bi dobil razsvetljenje za pravo odločitev. Sam pravi, da tedaj ni kaj posebej verjel, da to lahko prispeva k pozitivni rešitvi. Vendar danes zatrjuje, da je res pomagalo, ker je neverjetno zadovoljen s svojo odločitvijo za študij ekonomske informatike. Tanja zatrjuje, da v času odločanja za poklic ni molila v ta namen. Sama ne ve, zakaj ni. Danes meni, da je bila takrat tako zelo zaposlena s seboj, da ji niti na misel ni prišlo, da bi še molila za to. Če bi ji tedaj kdo rekel, da zanjo moli, bi ji to najbrž povzročilo dokaj čuden občutek, da se nekdo zanjo zavzema na povsem napačen način. Danijel je bil kot maturant popolnoma prepričan, da bo študiral humanitarne vede, in to v medicinski smeri. Toda kasneje je zares zdvomil nad tem. Pripoveduje, da se je v negotovosti obrnil tudi na Boga. V nejasnosti pa se je zanimal za poklice v uradniški smeri. Povabili so ga na pogovor in tisto jutro je šel zjutraj še pred tem k maši. Dobil je tisto mesto in je danes prepričan, da je bila ta izbira nekako Bogu po volji. Z veseljem se pripravlja na poklic. Za Simono je bila po maturi izbira nadaljnjega študija prvi pravi veliki križ v življenju. Iskala je vsakovrstno pomoč in ta ji je bila podeljena tudi v molitvi, kakor danes zatrjuje. Vedela je, da ima vsako življenje svoj smisel, toda tedaj najti svojega, je bilo zanjo velika preizkušnja. Pravi, da ji je molitev pomagala izbrati pravo pot, ne pa pot najmanjših naporov. Danes meni, da je biti na svoji poti veliko večje zadovoljstvo kakor katera koli druga lažja možnost.

Moliti za pravo izbiro poklica je najbrž eden tistih namenov molitve, kjer mlad človek prav lahko najde smisel in pomen molitve in začne stopati na duhovno pot osebnega pogovora z Bogom.

jp

Sprejemanje in podarjanje

Aprilski komentar sem naslovil Življenje je boj – boj za življenje, pa se je zadnji del naslova v labirintu do tiskarskih strojev prelevil v boj za preživetje. Nič nimam proti preživetju, a za hrepeneče človeško srce je to premalo, saj se zaveda, da se sleherni preživetje izteče v smrt, pa naj nam medicina še tako uspešno podaljšuje bivanje.

Kristjana pa je tudi letos velika noč spomnila, da boj za življenje ni boj za preživetje. Jezus ni hotel preživeti za vsako ceno, ampak je prostovoljno – iz zaupanja v Očeta in iz ljubezni do nas – daroval svoje življenje ... In če danes živi in vodi svojo Cerkev, je to zato, ker mu je Oče podaril novo, drugačno življenje, ki ga okorno imenujemo vstajenje, poveličanje ...

Boj za življenje torej ni boj za en dan več, ni vprašanje seštevanja in dodajanja, ampak je prizadevanje za ljubezen, darovanje in odpuščanje po Jezusovem zgledu. Življenje je vedno podarjeno: je v prejemanju in dajanju, drugače je le bivanje, podobno rastlinskemu ali živalskemu. A zdi se, da bogati svet prav te življenjske zakonitosti ne pozna več in ljudje v njem hočemo zgolj preživeti, trajati, biti dlje ... malo pa nam je mar za življenje, se pravi za pretok ljubezni v sprejemanju in darovanju. Kako drsimo v logiko preživetja, daleč proč od pristno človeškega in krščanskega pojmovanja življenja, kruto ponazarja rastoče nesorazmerje med vse večjim številom starostnikov in strmim padanjem rojstev.

Po podatkih Svetovne zdravstvene organizacije je kar 18 evropskih držav od 20 v svetu z najstarejšim prebivalstvom. In kako je v Sloveniji? Od dveh milijonov prebivalcev je zdaj 13,8 % starostnikov, leta 2020 pa nas bo že 19 %, to je ena petina. Že danes pa je delež aktivnega prebivalstva samo še 40,7 % ... Koliko ga bo še leta 2020, si ne upa nihče izračunati. Kaj se ob takšnem nesorazmerju obeta starostnikom? Bo peščica za delo sposobnih zmogla nositi takšno breme? Še

bolj usodno – ga bo sploh pripravljena sprejeti? Če so se stari brigali le zase in jim ni bilo do tega, da bi dali življenju priložnost in sprejeli več otrok, zakaj bi njihovo maloštevilno potomstvo bilo bolj radodarno od njih in se zanje žrtvovalo? Vprašanje je umestno, če pomislimo, kako se po zahodu vse bolj krepi misel o evtanaziji,

načrtnem odstranjevanju starostnikov. Res se zaenkrat še sramežljivo skriva za masko sočutnosti, a je že mogoče slišati bolj "realistično" krute glasove, koliko da starostniki stanejo ... In kdor ne bo imel denarja, pač ne bo deležen ustrezne nege. Injekcija in ... adijo!

Prepričan sem, da še ni vse izgubljeno neugodnim številkam navkljub, če naša generacija, ki bo čez dvajset let pri sedemdesetih, vzame že danes zares Kristusa, njegova dejanja in evangelij. K temu nas spodbuja papež v pismu Ob začetku novega tisočletja. "Vstali Jezus, ki se nam pridružuje na naših poteh in se nam daje prepoznati kot učencema na poti v Emavs 'po lomljenju kruha', naj nas najde čuječe in pripravljene za prepoznavanje svojega obličja, in za to, da bomo pohiteli k svojim bratom in sestram ter jim ponesli nadvse pomembno sporočilo: 'Gospoda smo videli!'" Z Gospodom v svojih srcih, na ustnicah in v dejanjih smo lahko kvas novega življenja, glasniki upanja, hvaležni prejemniki in veseli darovalci. Le tako lahko pomnožimo vrste tistih, ki jim življenje v darujoči ljubezni pomeni več kot golo preživetje. Bolj ko nam bo uspelo spreminjati miselnost preživetja v miselnost življenja, več prostora bomo dajali človeku, pa naj bo pod materinim srcem ali pa v visoki starosti, slehernemu bomo z veseljem podarili življenje. A začeti je treba pri začetku. Če življenja ne bomo spoštovali tam, kjer komaj klije in nosi v sebi neizmerne obete, ga ne bomo niti tam, kjer ugaša in so sadovi obrani.

Ko bomo v šmarničnem maju z mislimi pri Mariji, ne pozabimo prositi Jezusove in naše matere, naj odpira tudi naše srce za življenje in nas naredi rodovitne v podarjajoči ljubezni.

Drago Ocvirk, CM

EURO – simbol, ki prihaja

Pri uvedbi evra bo Evropa potrebovala zaupanje in solidarnost

Evro je dejansko že dve leti enota v plačilnem prometu. Ne le sedanje članice EU in tiste, ki želijo postati, tudi vsi drugi že preračunavajo tudi po njegovem kurzu, čeprav se povsod še vedno plačuje v valutah evropskih držav. To se bo spremenilo 1. januarja 2002. Evro bo postal edina denarna enota v Evropski uniji. Prehod ne bo enostaven, saj se bo moral v zelo kratkem času vsak Evropejec navaditi na nov denar in njegovo vrednost. Prihodnje mesece do konca leta tečejo raznovrstni programi, s katerimi skušajo državne in krajevne oblasti pomagati, da prehod ne bi povzročil prevelikih zadreg. Marsikje po Evropi načrtujejo in računajo s pomočjo vseh mogočih organizacij, tudi Cerkve.

1. januarja prihodnje leto nastopi nepreklicno doba evra. Vse druge nacionalne valute bodo odpravljene in plačilni denar bo samo še evro. Danes pomembni simboli nacionalne identitete evropskih narodov bodo odšli v zgodovino. Večini od njih ta korak pomeni trpko slovo od simbola nacionalnega ponosa. Vendar v Evropi prevladuje pragmatično in ekonomsko politično vzdušje, ki narekuje vzpostavitev skupne evropske ekonomije. Lahko si mislimo, da pomeni ta prehod za vlade držav in upravne strukture ter za mnoge civilne organizacije in celotno prebivalstvo, ki znaša skoraj 300 milijonov ljudi, izjemno velik napor.

Evro je zamenjal 11 evropskih valut pravzaprav že 1. januarja 1998, z novim letom 2001 pa se je enajsterici pridružila še Grčija; tako bo prve mesece prihodnjega leta evro tudi kot denar v rokah ljudi preplaval 12 evropskih držav. Medtem so članice EU postopoma uvedle prakso, da je na vsakem računu vpisana cena tudi v evrih. Na to smo se navadili in do sedaj nas ni posebej zanimalo. Spremenilo pa se bo s 1. januarjem 2002, ko bomo dobili v roke nove bankovce in kovanice. Nanje se bo treba navaditi po vrednosti in izgledu.

Diskusija in prepričevanje o pomenu skupnega denarja je bila zadnja leta pogosto tema najrazličnejših

pogovorov, ugovorov in zagovorov, in to na vseh ravneh. Povsod so se našli zavzeti zagovorniki in oporečniki vsak s svojimi argumenti. Zagovorniki poudarjajo predvsem to, da se obeta po obdobju, ko bo odpravljeno preračunavanje po stabilnih kurzih med dosedanjimi valutami, v tako veliki ekonomiji, kot je Evropa, prav gotovo veliko večja stabilnost in zanesljivost v finančnem smislu. To bo zagotavljalo večjo zanesljivost pri načrtovanju razvoja podjetij in trgovine. Pri prenosu blaga in na potovanjih ne bo treba več primerjati cen v različnih valutah, ampak bo na prvi pogled jasno, kje je kaj ceneje ali dražje. Odpadlo bo seveda tudi menjavanje denarja, kar je vedno pomenilo delno izgubo. Nekateri pa si že danes obetajo od skupne valute tudi porast evropske zavesti, saj bo nujno rasla ob občutku medsebojne odvisnosti življenjskih standardov. Dolgoročno so prednosti skupne valute na dlani. Kratkoročno pa prinaša prehod k novemu denarju precejšnjo skrb in napore. Mesece, ki so pred nami, bodo odločali o tem, kakšne sitnosti in naporu čakajo vsakega od nas.

Izziv

Če 12 držav hkrati zamenjuje svoj denar za skupnega, je to edinstvena naloga, ki zahteva svojevrstno mojstrstvo v načrtovanju in izpeljavi. Samo v Franciji bo treba v noči pred novim letom prilagoditi novim bankovcem 37.000 bankomatov in prestaviti s frankov na evro milijon parkirnih ur ter različnih samodejnih aparatov za pijače ali hrano. V Nemčiji so banke že zaprosile vojsko za pomoč pri prevozu denarja po deželi. Kovanice in bankovce v skupni teži nad 170.000 ton bo treba pod strogimi varnostnimi ukrepi dostaviti do zadnjega kotička v državi. Vsem je jasno, da bodo ob tem dogajanju na delu tudi roparji in ponarejevalci denarja ter goljufi. Ti bodo gotovo poskušali primakniti svoje lončke ob masovnem prevažanju denarja. Zato bo vse potekalo, kolikor se bo dalo ob neupovedanih časih in poteh. Ponarejevalci bodo videli svojo priložnost v tem, da ljudje ne bodo poznali denarja, ki ga bodo prejeli v roke. Da bi bil tem fakinom nepravičen dobiček čim bolj otežen, bo novi denar dostavljen šele v drugi polovici decembra.

Posebno starejši, prizadeti, bolniki in obrobniki bodo imeli gotovo precej težav pri razpoznavanju novega denarja. Da ne bi postali žrtve kriminala in goljufij, bo treba poskrbeti za potrebno pomoč. Že pred tremi leti je Evropska komisija začela pripravljati skupne pro-

grame za hiter potek prehoda k evru, da bi bil tako čas za raznovrstne špekulacije čim krajši. Program predvideva predvsem informativno pomoč vnaprej, za kolikor se le da široko javnost po vseh državah članicah.

Raziskave pričakovanj in mnenj povedo, da ljudje po Evropi zelo različno vrednotijo prihod evra. Opaža pa se nekaj zanimivih skupin. Med starejšimi ljudmi je precej velika skupina tistih, ki menijo, da bo evro močno prispeval k združevalnim procesom in k miru v Evropi. Med mlajšimi prebivalci Evrope pa v večini prevladuje vrednotenje ekonomskih možnosti, ki naj bi jih prinesla združena Evropa, vendar so te stvari mnogo manj razvidne iz razpoložljivih argumentov, so torej bolj želja mladine.

Veliko ljudi izraža bojazen, da bodo prodajalci prehod k evru izkoristili zase in cene zaokrožili čim bolj navzgor. Nekateri pa opozarjajo na nevarnost, ki izhaja iz psihološkega dejstva, da bodo cene, zapisane v evrih, precej manjše od sedanjih in bodo dajale občutek, da stvari niso drage. Steklenica žgane pijače, ki sedaj stane 18,95 DEM, in bo potem ocenjena na 9,95 EUR, lahko daje občutek, da se je stvar pocenila, v resnici pa bo za 0,51 DEM dražja.

V vseh teh stvareh pač ne more vsega postoriti samo oblast in razne organizacije. Potrebna bo pozorna pomoč slehernega človeka, ki bo pripravljen kaj pojasniti in narediti predvsem za tiste ljudi, ki bodo negotovi in se ne bodo znašli. Na Portugalskem so oblasti že naprosile tudi Cerkev, da bi pomagala v tem procesu. Prednost cerkvene strukture je v tem, da seže v zadnjo vas in da uživa zaupanje med ljudmi. Največ ljudi se

zbere ravno ob nedeljah k bogoslužju in tako je to odlična priložnost, da se ljudem na primeren način da pojasnila in navodila. Posebej si oblast od cerkvenih struktur obeta pomoč za ostarele in osamljene ter bolne ljudi. Poseben urad, ki sta ga pripravili ekonomsko in finančno ministrstvo, bo koordiniral strategijo prenosa informacij in denarja do ljudi po vsej državi. Ta urad je pritegnil v sodelovanje 20 škofij, kjer so uspeli pripraviti posebne info tečaje tudi za duhovnike in njihove sodelavce in zaupnike, ki bodo pomagali na določenem kraju v kritičnem času. Seveda lahko vsaka škofija ali župnija sama odloči, koliko bo sposobna pomagati in sodelovati s konkretno pomočjo. Kolikor morejo, so župnije naprošene za tri vrste pomoči: ustna informacija posameznikov, ki se bodo za to posebej pripravili, razdeljevanje pisne informacije in brošur po družinah ali kot priloga farnim listom, organizacija informativnih srečanj v farnih dvoranah za vse, ki to želijo.

Škof Ortega iz Brage meni, da je to dober koncept, ki bo gotovo naletel na velik odziv in na veliko pripravljenost med farnimi sodelavci za potrebno pomoč. Obenem pa je v portugalskih razmerah najboljši način, da informacija o novem denarju čim hitreje pride do vsakega zakotnega kraja v državi in do zadnjega človeka, ki bo potreboval pomoč.

Nadaljevanje prihodnjič

REKLI SO ...

Dr. Anton Stres, MAG 14/2001

Kaj si mislite o novinarskih vprašanjih in komentarjih, češ kako so lahko pogajanja o za vse državljane pomembni temi, kot je sporazum s Svetim sedežem, tajna?

To kaže na nerazumevanje tega, kaj pogajanja sploh so. Kje pa ste še videli, da bi bila mednarodna pogajanja odprta za javnost? Vedno pravim, da niso nogometna tekma. Na njej so lahko vsi zraven in vsak navija za svoje. V pogajanjih prihaja do kompromisov, vsakdo skuša doseči, kar bi rad, in popusti, kjer more. To ni mogoče, če za pogajalci stoji "občinstvo", ki jim žvižga in ploska. Imeti morajo razmeroma proste roke. Toda zdi se, da pogajanja, o katerih govoriva, že dolgo niso (več) tajna. Sporazum je konec leta 1999 prišel v javnost, usklajevanja pa potekajo pred medijskim občinstvom. Vsakdo navija za svoje "poblaščenje"... Dejansko to niso več pogajanja, temveč navadna politična burka. Postavlja se vprašanje, ko-

liki imajo sploh še smisla. V teh dnevih se o sporazumu pogajajo stranke, kakor da ne bi šlo za pogajanja med slovensko državo in Svetim sedežem. Ta ima neko drugo tradicijo, druge manire, drugo etiko v pogajanjih. In naj Slovenija ne misli, da Sveti sedež nima občutka za svojo čast.

Kje je ta spodnja meja časti? Do kod ste se še pripravljali pogajati?

Menim, da smo spodnjo mejo s tem sporazumom in z vsem dogajanjem okoli njega že davno dosegli.

Kritiki spozuma trdijo, da ogroža ustavo. Je toliko drugačna od ustav drugih držav, v katerih so sklenjeni sporazumi, ali pa je predlog tako drugačne od že sprejetih?

Ne drži niti eno niti drugo. Naša ustava ni nič posebnega. Kdorkoli hoče iz naše ustavnopravne opredelitve Cerkve delati izjemo, se bridko moti. Ločitev Cerkve in države je splošno sprejeto načelo – Slovenija ni nikakršna izjema. Tudi v Italiji, Španiji in Nemčiji, če vzamemo najbolj klasične primere, kjer je razmerje

Pred kratkim je predsednik Republike Slovenije Milan Kučan v oddaji Studio ob 17h na Radiu Slovenija dejal, da nekateri mediji ne zmorejo notranjega pluralizma. Od treh, ki jih je poimensko imenoval, je omenil kar dva izrazito cerkvena medija, Radio Ognjišče in katoliški tednik Družina. Naj povem, da sem prebral goro knjig in člankov, ki govorijo o medijih, v tujih jezikih, a izraza, kot ga je uporabil predsednik, nisem zasledil.

Morda je smisel njegovih besed takšen: Poglejte: vsi mediji, ki jih imamo "mi", premorejo notranjo pluralnost, njihovi mediji pa ne! In pri tem je naštel tudi Družino in Ognjišče. Če lahko sklepam iz njegovih besed, ima vse druge medije razen tistih, ki jih je naštel, za svoje in posledično notranje pluralne. Ali lahko razumem, da ima tiste medije, ki jih zmore "kontrolirati", za notranje pluralne?

Seveda je pri medijih nad vse pomembna lastniška struktura. Tako Družina kot Ognjišče sta v rokah ljudi, ki delajo v Cerkvi ali so ji blizu. Logično je, da si ti lastniki ne želijo, da bi se njihovi mediji v svojih oddajah in na svojih straneh papagajsko vrgli na sramotenje Cerkve. Bi ti mediji za predsednika postali notranje pluralni, če bi na dogodke gledali tako, kot gledajo vsi drugi? Je torej pluralen tisti, ki

piše tako, kot pišejo vsi drugi? Ali drugačnost pogledov na dogajanja v družbi za predsednika republike pomeni takoj notranjo nepluralnost namesto bogastva in možnosti izražanja drugačnosti? Kolikokrat sem predsednika že slišal, kako je govoril, "naj cveti sto cvetov", kako moramo biti strpni do drugače mislečih, kako so različni pogledi bogastvo in podobno. Je v tistem trenutku zgubil potrpljenje in pozabil na svoje siceršnje poglede. Škoda bi bilo, če bi se to zgodilo. Ali pa je samo pokazal svoj pravi obraz?

Predsednik tudi meni, da je v državi javnih glasil znani več pluralnosti kot v tako imenovani prokrščanski peščici javnih glasil.

Če sem iskren, potem moram priznati, da v kakšni Sobotni prilogi Dela, ki jo skušam kar redno brati, ne najdem kakšnega vzornega pluralizma. In ker jo berem tudi skozi prizmo krivičnosti in nekrivičnosti do krščanstva, potem moram še iskreno povedati, da v njej ne najdem izrazitega avtorja, ki bi bil naklonjen pojavu krščanstva, kaj šele do članov Cerkve in predstavnikov Cerkve.

Iz komentarja Boža Rustje za Radio Ognjišče

med državo urejeno s konkordatom ali z več delnimi sporazumi, je Cerkev ločena od države. Morebiti ustave ne uporabljajo iste dikcije kot naša, vendar je pomen enak: ni nobene državne Cerkve in privilegirane verske skupnosti. Vse so pred zakonom enako-pravne. Taka je tudi pozicija slovenske države. Ustava torej ne upravičuje nobenega posebnega zapostavljanja ali neprijaznega odnosa do Cerkve. To je pri nas lahko kvečjemu politično stališče katere od strank. Tudi sporazum ni nič posebnega. V tem trenutku je že jasno, da mu pravna stroka ne nasprotuje, razen če kdo misli, da jo v Sloveniji predstavlja le en pravnik. Z obema rokama sprejemamo možnost, da ustavno-pravno sprejemljivost preveri tudi ustavno sodišče.

Na nacionalnem radiu je Dragoš izjavil, da je sporazum koristen, če ne izziva sporov, če pa jih zastruje, je izrecno škodljiv. Kdor spremlja medije, lahko vidi, da jih izziva.

Spore pri nas povzroča le ena stranka, združena lista kot naslednica zveze komunistov. Gre za iste ljudi, ki so bili na oblasti, tudi ko je država tepla človekove pravice in diskriminirala Cerkev.

Samo ljudje te provenience netijo spore okoli sporazuma. Ne moremo jih jemati kot razlog, da se urejanju s sporazumevanjem odpovemo. Vedno se bodo našli ljudje, ki temu ne bodo naklonjeni. Vprašanje je le, kako bo njihovo stališče odmevalo v javnem mnenju in medijih.

Bogomir Štefanič ml., Družina 12/50

Predsednik države je imel zadnja leta navado, da je ob obletnici potrditve samostojne Slovenske škofovske konference s strani Svetega sedeža (13. februar 1993) priredil sprejem za slovenske škofe. Resda se je kdaj zgodilo, da škofje vabila niso sprejeli (npr. leta 1998), a to je bila le oblika odgovora na povabilo iz predsedniške palače. No, letos je v predsedniško-škofovsko razmerje zajadrala novost – uradnega vabila ni bilo od nikoder ...

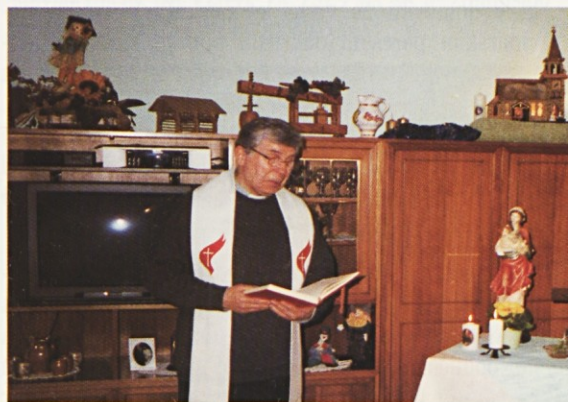
Seveda se takoj zastavi vprašanje, zakaj vabila na sprejem letos ni bilo. Zelo verjetna je razlaga, da si predsednik države ni hotel še enkrat privoščiti "košarice" s strani slovenskih škofov. Najbrž je presodil, da bi bila verjetnost za kaj takega zelo visoka ...

Je pa šlo "sondiranje terena" v drugo smer: če se zgodi sprejem, se ne zgodi – spomenik pred ljubljansko

stolnico, ki so ga v cerkvenih krogih od leta 1953, ko je bil postavljen, imenovali "sramotilni steber" ali "spomenik laži", saj je neupravičeno obtoževal škofa Rožmana, posredno pa vse njegove naslednike in Cerkev na splošno. Kakšen je bil odgovor, je, glede na to, da predsedniška palača februarja ni videla cerkvenih dostojanstvenikov, jasno. Kmalu zatem je ljubljanski stolni župnik videl možakarja, ki sta z načrtom v rokah pregledovala kraj, kjer naj bi stal spomenik ...

Ker je bilo ob umanjkanju uradnih podatkov vedno več neuradnih znamenj, da bo ljubljanska mestna oblast brez posvetovanja s predstavniki Cerkve 8. marca postavila sporni steber, je v drugi polovici februarja stekla nova diplomatska pobuda – tokrat s cerkvene strani. Ljubljanski nadškof je pisal predsedniku vlade, apostolski nuncij predsedniku države, upokojeni ljubljanski nadškof ljubljanski županji, predsednik vlade predsedniku države. Sporočilo pisem je bilo jasno in znano: postavitve spomenika je za Cerkev nesprejemljiva in jo razume kot provokacijo. Menda sta predsednika države in vlade pisala ljubljanski županji in ji svetovala modro ravnanje. Krog dopisovanja je bil sklenjen, županjino razburjenje, zakaj je bil sploh potreben, pa kar noče potihnuti. Potem se je zgodil še protest pred stolnico.

Toda županja se ne da. Spet hiti razlagati, da sama ni nič kriva, da predstavniki Cerkve pretiravajo, da sta se z nadškofom ne nazadnje srečevala pri jaslicah na ljubljanskem magistratu. Pa kaj je res mislila, da je mogoče takšno vprašanje, kot je postavitve za nadškofijo žaljivega spomenika, mimogrede rešiti ob prijaznem kramljanju v enem od koticov ljubljanske mestne hiše! Blažena preprostost!

(Wuppertal) Martin Mlakar si vedno vzame čas za svoje vernike. Blagoslov hiše Marije Lebrecht.

Udeleženci spomladanske pastoralne konference v Untermarchtalu

Spomladanska pastoralna konferenca Zveze

Zveza slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi je v majhnem nemškem mestu Untermarchtal blizu Ulma pripravila spomladansko pastoralno konferenco. To, že 88. srečanje Zveze, je znova potrdilo, kako močna je skrb slovenskih izseljenskih duhovnikov do vseh rojakov, ki jih je življenjska pot zanesla na tuje. Pastoralna konferenca je znova iskala odgovore na različna vprašanja, s katerimi se srečujete tako Slovenci na tujem kot tudi duhovniki, ki poskušajo tudi v teh težkih časih, skupaj z vami dragi bralci, ohranjati zvestobo Bogu, narodu in domovini.

Tokrat sta bila v goste povabljeni dva eminentna predavatelja: znani slovenski novinar dr. Janez Markeš, ki v domovini že vrsto let poskuša s svojim novinarskim peresom odkrivati poti in stranpoti slovenske politike. Začel je kot novinar pri dnevniku Slovenec, svoj vrhunec pa dosegel pri tedniku Mag. Drugi gost, ki ga mnogi na tujem tudi že poznate, pa je bil dr. Zvone Štrubelj. Vrsto let je kot duhovnik deloval med zamejskimi rojaki na Tržaškem, trenutno pa je na študijskem izpopolnjevanju v Nemčiji.

Oba gosta sta vsak iz svojega zornega kota spregovorila o položaju človeka, ki se srečuje z izzivi sodobnega časa. Če se je novinar Markeš dotaknil zlasti človeka kot političnega bitja in mu iskal mesto v desetletnem razvoju demokracije na Slovenskem, se je profesor Štrubelj dotaknil posameznika kot duhovnega bitja in njegovih odnosov do Boga in sočloveka, iskal korenine

naše vere in poti sedanje duhovnosti, ki mora znova začutiti tisto temeljno izkustvo božje ljubezni.

Sodelujoči so nekaj časa posvetili tudi sinodi in njenim zaključkom, pregledali poudarke, ki se nanašajo na izseljenstvo in znova izrazili prepričanje, da se resnično sinoda začenja šele sedaj na "terenu".

Dogodka v domovini je predstavil Janez Rihar, voditelj Rafaelove družbe v domovini. Nekaj misli je bilo namenjenih tudi naši reviji in njenemu poslanstvu. Soglasno je bila sprejeta nova podoba Naše luči, izražena pa je bila tudi želja, naj bo v njej še več člankov, ki bodo nagovorili vas bralce, besedila naj bodo jasna in aktualna, prinašajo naj novice, ki so pomembne za slovenskega izseljenca.

Kar nekaj časa smo namenili tudi mladim, drugi, ponekod že tudi tretji generaciji, ki išče stik z domovino. Njim bo vsekakor potrebno posvetiti več časa in energije. So izziv za nove pastoralne prijeme in Cerkev jim po svojih izseljenskih duhovnikih hoče stopiti naproti.

Ljubo Bekš

Z diplomatsko-konzularnih predstavništev R Slovenije na tujem nam sporočajo: Obveščamo vas, da se je 1. 3. 2001 začela izdaja novih slovenskih potnih listov. Stare potne liste je treba zamenjati najkasneje do 5. 8. 2002. Do tega datuma oziroma do poteka veljavnosti potnega lista (če je to pred 5. 8. 2002) veljajo še tudi

stari, dosednji potni listi. Vlogo za izdajo novega potnega lista lahko vložite na vseh diplomatsko-konzularnih predstavništvi ali na krajih, kjer občasno opravljajo konzularne dneve. Posebno je treba paziti na predpisano velikost slike, ki mora biti predložena za potni list. Vse informacije dobite na veleposlaništvih in generalnih konzulatih Republike Slovenije in tudi v slovenskih župnijskih središčih.

Vsak Slovenec, rojen v tujini slovenskima staršema – ki imata oz. lahko ugotovita slovensko državljanstvo, ima slovensko državljanstvo od rojstva in lahko kadar koli začne postopek o ugotavljanju slovenskega državljanstva.

Če je le eden od staršev slovenski državljan, lahko otrok pridobi slovensko državljanstvo z izjavo o želji po državljanstvu Republike Slovenije na matičnem uradu slovenskega starša, vendar le do 23. leta starosti. Po tej starosti obstaja le izredna naturalizacija po 13. členu Zakona o državljanstvu.

Če slovenski državljan živi v zunajzakonski zvezi s tujjo državljanjo in želi, da bi v tujini rojeni otroci, ki nimajo njegovega priimka, pridobili slovensko državljanstvo, mora vsaj do otrokovega 23. leta starosti urediti z aktom na sodišču priznanje očetovstva (ne zadostujejo očetovi podatki v otrokovem rojstnem listu). Ko to uredi, mora sodni tolmač prevesti akt iz tujega jezika v slovenski. Ti dve listini (akt o priznanju očetovstva in sodni prevod) mora interesent predstaviti na slovenskem okrožnem sodišču (ki mu pripada po zadnjem stalnem bivališču v Sloveniji oz.

Na binkoštno nedeljo, 3. junija 2001, ob 10. uri gostuje moški pevski zbor DOMAČI ZVON STUTTGART skupaj s kvintetom VENTUS iz Vipave pri Sv. Petru na Kronski gori, Šentjanž pri Dravogradu na Koroškem.

Pomen srečanja je druženje pevcev Domačega zvona, njihovih sorodnikov, prijateljev in zancev, ki živijo v tujini, in nekdanjih zdomcev, ki danes živijo v domovini.

Prireditelja srečanja, Alojz Miklavžina iz Celovca in Rajmund Knježar iz Hotinje vasi pri Mariboru, vse prav vljudno in pristrčno vabita na veselo srečanje v domači deželi.

po kraju rojstva), da se tudi v Sloveniji prizna tuja odločba. Moral bo pokazati slovenski potni list. Ko je ta postopek uren, otrok slovenskega državljanja lahko do svojega 23. leta starosti pridobi slovensko državljanstvo, tako da pri matičnem uradu slovenskega starša vloži izjavo, da želi imeti državljanstvo Republike Slovenije. Poleg izjave mora predstaviti še izpisek iz rojstne matične knjige, izpisek iz poročne matične knjige, če je sklenil zakonsko zvezo, oboje prevedeno v slovenski jezik (sodni tolmač), ter izjavo o priimku.

Slovinci (državljeni in nedržavljeni Republike Slovenije), ki imate stalno bivališče v tujini in pridete v domovino na obisk za krajši ali daljši čas, lahko sklenete zdravstveno zavarovanje le v državi, kjer imate prijavljeno stalno bivališče (ne glede na to, ali ima Republika Slovenija podpisano konvencijo z državo ali ne). Enako kot če bi šli kam drugam na obisk.

Če se preselite v domovino, morate prijaviti vaše stalno bivališče v Sloveniji in si urediti obvezno in dodatno zdravstveno zavarovanje na Zavodu za zdravstveno zavarovanje Slovenije (ZZZS) bodisi kot zaposlen, kot občan ali drugo; enako kot ostali prebivalci Slovenije.

V Sloveniji je konec leta 2000 živelo 1.990.094 prebivalcev, od tega približno 973.000 moških in 1.017 milijona žensk. Kot ugotavljajo na državnem zavodu za statistiko, se je število prebivalcev lani skupno povečalo za 2339. Pri tem se je povečalo število državljanov RS, ki prebivajo v Sloveniji (za 2584), in število tujcev (za 1284), za 1529 pa se je zmanjšalo število oseb z začasnim zatočiščem.

(Göteborg) Nova generacija

Fatimska Marija in slovenski begunci

13. maja 2001 bo ob 15h na romarskem shodu v svetišču FATIMSKE MARIJE v KISOVCU pri Zagorju

Ta slika je 46 let krasila oltar Ulrichsbichl pri Lienzu na vzhodnem Tirolskem. Leta 1946 jo je narisal umetnik Friderik Jerina, ki je na Slovenski begunski gimnaziji v Peggetzu poučeval risanje. Slika je sedaj podarjena ljubljanski škofiji. Umeščena in blagoslovljena pa bo 13. maja 2001 ob 15. uri v okviru rednega romarskega shoda v Kisovcu. Tam je v Sloveniji edina cerkev, posvečena fatimski Mariji.

nemeščena slika FATIMSKE MARIJE – BEGUNKE, delo slikarja Friderika Jerina. Slikar Jerina je bil rojen 25. 10. 1906 v Vrhpolju pri Kamniku. Z družino je nato še živel v Moravčah in v Mengšu. Končal je elektrotehniško šolo, nato pa se posvetil risanju in modeliranju. Veliko je delal tudi s prof. Matejem Strnenom. Na begunski gimnaziji je poučeval risanje. Njegov učenec je bil tudi sedanji nadškof dr. Franc Rode; stari oče takrat triletnega dr. Andreja Bajuka pa je bil ravnatelj te gimnazije. Friderik Jerina je umrl 20. januarja 1996 v Št. Ilju ob Vrbskem jezeru.

Hrbtna stran slike sporoča, da je bila narejena "MATERI BOŽJI FATIMSKI V SPOMIN NA SVOJO OBLJUBO, SLOVENSKI BEGUNCI, PEGGEZ-LIENZ, 7. julij 1946".

Za katero obljubo gre, se najbrž sprašujemo. Po 2. svetovni vojni je moralo mnogo Slovencev pred komunističnim terorjem bežati na Koroško, da so si rešili življenje. Med njimi je bil tudi škof Rožman, ki je bil velik častilec fatimske Marije. Večkrat jo je nagovarjal in rotil: "O Marija iz Fatime, reši naš narod!" Dr. Jakob Kolarič pa v knjigi "ŠKOF ROŽMAN" lepo opisuje dogodek, ki je povezan z omenjeno sliko: "V nedeljo, 13. maja 1945, je zjutraj g. škof že drugič za slovenske begunce imel skupno sv. mašo. Popoldne pa jih je v procesiji vodil k fatimski Materi Božji v Thurn nad Lienzem. Udeležili so se je vsi begunci v Lienzu in okolici. Škof je imel nagovor, v katerem se je domačim zahvalil za njihovo gostoljubnost. Begunce pa je pozval, naj Mariji obljubijo, da bodo, če se vrnejo v domovino, v Zgornji Šiški njej v čast postavili novo cerkev."

Taboriščni časopis "DOMAČI GLASOVI" je dne 15. julija 1946 prinesel sledeči opis: "V lienškem taborišču se je vršila včeraj spokorna procesija na dobre pol ure oddaljen Büchl, katere so se udeležili vsi slovenski begunci. Šla je ob 9h zjutraj iz taboriščne kapelice. Na Büchlu je msgr. Škerbec blagoslovil sliko fatimske Matere Božje, ki so jo begunci nosili v procesiji, na kar je bila na prostem sv. maša z ljudskim petjem in pridigo, po kateri so vsi begunci ponovili obljubo, ki jo je ves slovenski narod naredil na Rakovniku leta 1942 in ono, ki jo je lansko leto naš prevzvišeni škof dr. Gregorij Rožman v imenu nas vseh dal brezmadežnemu Srcu Marijinemu v Thurnu pri Lienzu in ki smo jo potem po vseh begunskih taboriščih za njim potrdili. Malo čez poldne se je procesija vrnila v taboriščno kapelo."

Miran Kelvišar

LONDON

Obisk škofa Alojza Urana, novega narodnega ravnatelja duhovne oskrbe Slovencev po svetu in delegata slovenskih škofov za slovenske rojake v zahodni Evropi, mons. Janeza Pucelja v Angliji na začetku postnega časa je bil za vse rojake v Združenem kraljestvu razveseljav dogodek. Zadnji tak pastoralni obisk smo imeli leta 1990, ko nas je obiskal koprski škof in takratni narodni ravnatelj za duhovno oskrbo Slovencev po svetu, mons. Metod Pirih, ob slovesnosti nove maše Petra Kravosa v Rochdaleu nad Manchestrom.

Gosta sta prispela na našo misijo v Londonu v četrtek, 1. marca, ob 9. uri zvečer. Že naslednji dan je bil skoraj ves dan delovni. Po molitveni uri, sveti maši v kapeli Našega doma in skromnem zajtrku je že sledila seja oskrbnikov

Našega doma, ki jo je vodil sam škof. Pri seji so bili navzoči vsi trije oskrbniki: Janez Pucelj, Franc Lapanja in župnik Stanislav Cikanek. Škof Uran je začel sejo z molitvijo k Svetemu Duhu. Predstavil nam je namen svojega obiska v Združenem kraljestvu. Želi najprej spoznavati razmere, v katerih živijo naši rojaki na britanskem otoku in razmere, v katerih med njimi deluje slovenska katoliška misija in duhovnik. K temu seveda spada tudi delo oskrbnikov nepridobitne ustanove (Charity), pod okriljem katere deluje slovenska župnija.

Kot namen te seje je škof predvideval: – oceno pomena slovenske župnije na Otoku sedaj in v prihodnje; – oceno možnosti, ki jih ima slovensko občestvo pri vzdrževanju slovenske župnije in duhovnika in še – urejanje premoženja in finančna konstrukcija materialnega vzdrževanja ustanove in duhovnika.

Župnik Cikanek je navzočim najprej predstavil pomen in delovanje ustanove z imenom Charity. Spregovoril je tudi o prihodnjem delovanju slovenske katoliške misije in nenazadnje so nekaj besed namer-

nili tudi samemu središču, slovenskemu domu in njegovi prihodnosti v Londonu.

Naslednji dan, v soboto 3. marca, je bil dopoldne ogled Londona, popoldne pa obisk rojakinje, zveste članice in velike dobrotnice naše slovenske župnije, ki živi zunaj Londona, precej oddaljena od naše misije.

V nedeljo, 4. marca, je škof v spremstvu delegata Pucelja in župnika Cikaneka že zgodaj zjutraj odšel na več kot 200 km dolgo pot v Srednjo Anglijo. Pri Krajškovih v Derbyju je bila škofova prva postaja. Tu sta škofu in njegovemu spremstvu naši dobri rojakinji Ivanka in njena sestra Pepca postregli z izvrstnim slovenskim kosilom.

Ob treh popoldne je bila sv. maša v bližnji župnijski cerkvi. Na začetku maše sta našega škofa z izbranim šopkom cvetja pozdravila bratec in sestra, Dominik in Bianka in mu zaželela dobrodošlico ob njegovem prvem obisku rojakov v Angliji. K sv. maši je prišlo veliko slovenskih rojakov iz vse Srednje Anglije. Za njih je bil obisk škofa velik dogodek. Po maši prve postne nedelje

Škof Uran na pastoralnem obisku med rojaki v Angliji

je sledilo srečanje v župnijski dvorani, ki so se ga udeležili vsi pri sv. maši navzoči rojaki in njihovi angleško govoreči prijatelji in znanci.

V ponedeljek, 5. marca, je škof najprej daroval sv. mašo v kapeli Našega doma za člane župnijskega pastoralnega sveta. Sv. maše so se udeležili člani ŽPS in naše skupnosti iz Bedforda, Franc Lapanja (so-skrbnik doma) in gostja v domu Katja. Vsi ti so se poleg Janeza Puclja in našega župnika udeležili tudi seje ŽPS v prostorih slovenske misije.

Torek, 6. marca, je bil posvečen obisku in avdienci pri Michaelu Bowenju, nadškofu londonske nadškofije Southwark, pod katere jurisdikcijo spada naša misija. Nadškof je škofa Urana in njegovo spremstvo prisrčno sprejel in se z njimi zadržal v enournem pogovoru ob različnih vprašanjih.

Za zadnji dan obiska je bila napovedana avdienca pri kardinalu, ki pa je zaradi kardinalovega slabega počutja (bolezni) odpadla. Na kosilo je bil škof povabljen na hrvaško misijo, kjer so ga župnik Drago Berišič in sestri redovnici zelo gostoljubno in prisrčno sprejeli.

Še ena zanimivost iz škofovega obiska! Ko si je škof podrobno ogledoval stavbo Našega doma, se je skupaj z župnikom Cikanekom in delegatom Pucljem po strmi lestvi podal tudi na streho stavbe, da bi videl, kje je problem mokre stene v vrhnjem nadstropju. Ob ogledovanju strehe je škof nenadoma obrnil pozornost na lisico, "to zvito zver", ki se je dokaj mirno sprehodila po strehi sosednje stavbe. "Glejta lisico!" je škof opozoril spremljevalca. Začudili smo se, kako vendar prava, živa lisica sredi-

Osemdesetletnik Janez Dernulc (prvi z desne) v družbi svojih sorodnikov in prijateljev

Londona. Župnik je mislil, da ima škof le privid in je v pojav lisice podvomil, dokler se ni tudi sam o tem prepričal, ko se je takoj za tem lisica spustila po zaslinih stopnicah s strehe na ulico in preko parkirišča v svoj kvartir. Še bolj smešno pa je, da si je svoj kvartir izbrala kar na dvorišču naših sosedov, ki je zaraščeno z bršljanom in različnim grmičevjem. Odkar smo postali bolj pozorni na to "ljubko zver", jo videvamo zelo pogosto. Pojavlja se na vratih ali ob oknu naše kuhinje in nas stanovalce opazuje pri kosilu ali večerji. Za mnoge naše goste je prisotnost lisice sredi Londona nekaj nepojmljivega.

JANEZ DERNULC – osemdesetletnik

Zvesti član naše katoliške skupnosti v Walesu, Janez Dernulc, je 17. aprila obhajal častitljivo 80. življenjsko obletnico.

Janez se je rodil leta 1921 v zgledni katoliški kmečki družini Dernulčevih v župniji Struge na Dolenjskem. Je najstarejši iz družine devetih otrok. Razumljivo

je, da se je kot katoliški kmečki fant med II. svetovno vojno in komunistično revolucijo pridružil protikomunistični strani. Bil je domobranec in med tistimi, ki so jih Angleži s Koroške vračali v roke domačih komunistov. Njegov transport je odhajal v Teharje. Janezu je s skupino kolegov uspelo pobegniti s transporta smrti že v Hudi luknji pri Velenju. Po krajšem skrivanju okrog svojega doma se je prebil do meje in pobegnil v Italijo. Od tod pa nazaj na Koroško. Leta 1947 je s prvim ladijskim transportom slovenskih vojnih beguncev prispel na britanski otok. V Walesu je šest let delal v rudniku, nato pa začel s svojim podjetjem za izdelovanje električnih luči. Zaradi svoje iznajdljivosti in podjetnosti je bil Janez med tistimi slovenskimi rojaki, ki so se v novem okolju postavili na svoje lastne noge in uspeli. V svojem podjetju je delal do upokojitve.

Leta 1953 se je poročil z Marijo Gruden, ki je bila ena od preživelih članov tiste Grudnove družine z Ulake pri Velikih Laščah, nad katero so komunistični hudodelci zagrešili gnusen zločin že leta 1942. Kar šest članov te družine so

postrelili: očeta in mater ter sinove Alojza, Gabrijela in Vinka – prav tako tudi hčerko Anico. Komaj štirinajstletna Anica je bila po naključju le prestreljena in je tako ostala živa. Ko se je zbudila iz nezavesti in so medtem komunistični zločinci že odšli s prizorišča poboja, se je izkopala izpod trupel svojih najdražjih in vsa okrvavljena odtavala s kraja groze. Takrat devetnajstletno Marijo je odvedel domači terenec in jo zaprl v klet. Ob poteku italijanske ofenzive je bil terenec ustreljen (ubili so ga Italijani), Marija pa je bila rešena iz kleti. Obe sestri sta po vojni skupaj odšli v begunstvo. Leta 1948 sta prišli v Veliko Britanijo. Anica še živi in je Janezova sosedka v Hengoedu (Wales). Marija pa je leta 1997 odšla v večnost. Tako je Janez ostal vdovec. Kljub temu da je zgodnja smrt drage žene Janeza prizadela, se le-ta ni zapustil ali zanemaril. Še vedno vneto sodeluje pri znanem in zelo kvalitetnem valežanskem pevskem zboru, ki pogosto gostuje ne samo po Veliki Britaniji, ampak tudi po drugih deželah sveta, zlasti po Ameriki. Redno se udeležuje tudi slovenskih svetih maš v Walesu in drugih naših srečanj na Otoku. V največje veselje pa mu je njegova družina: sin Janez, hčerka Marija in šestero ljubkih vnukov.

Stanko Dernulc

Čestitkam ob Janezovi častiljivi 80-letnici življenja se pridružuje tudi župnik S. Cikanek v imenu slovenske katoliške misije v Londonu in mu želi polno božjega blagoslova za zdravje in vse drugo dobro na tem svetu ter mu kliče še na mnoga leta. Bog živi našega zvestega Janeza! Varstvo božje Matere Marije Pomagaj z Brezij pa

naj ga spremlja na vseh njegovih potih.

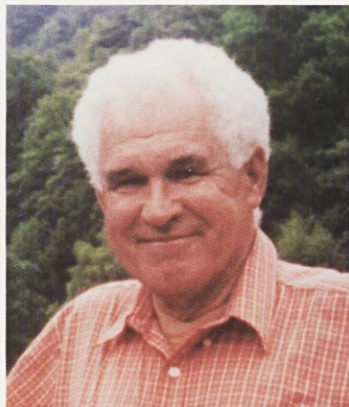
JOŽE FERLINC je odšel v večnost

V nedeljo, 25. februarja, je po daljših težavah s srcem in krvnim pritiskom odšel v večnost dobri in zvesti član slovenske katoliške skupnosti v Srednji Angliji, Jože Ferlinc iz Nottinghama.

Jože je bil rojen 19. aprila 1927 pri Sv. Jakobu v Slovenskih goricah v ugledni katoliški družini s tremi otroki. Od njega starejši sta bili sestri Slavica in Marica.

V času nemške okupacije je bil tudi Jože (takrat še mladoleten) vpoklican v nemško vojsko. Toda 17-letni zaveden slovenski fant se ni odzval Nemcem, kakor tudi ne vpoklicu k partizanom, ampak se je pridružil štajerskim fantom – četnikom.

“8. maja 1945 smo se začeli umikati skozi Celje, Slovenj Gradec in Dravograd na Koroško. S Koroške so nas, kateri smo imeli srečo priti na prvi transport, prepeljali v Italijo. Kasneje pa so vse druge predajali slovenskim partizanom, hlapcem rdečega komunizma. Tako smo 17. maja prispeli v Forli. Od tod so nas septembra prepeljali v Eboli, ki je v južni Italiji.

Pokojni Jože Ferlinc

Tam smo bili do marca 1947 zaposleni pri angleških vojaških enotah. Nato smo šli znova na pot. Tokrat v ujetniško taborišče Munster v Nemčiji. Od tu pa v civilno taborišče Sedorf, kjer smo bili zaposleni v gozdovih, dokler ni prišel čas, da smo lahko odšli na delo v Anglijo.”

Tako je prišel Jože 22. decembra 1947 s svojimi kolegi v begunsko taborišče West Wrating in januarja naslednjega leta (1948) začel delati v opekarni v bližini Bedforda. Že kmalu pa je dobil delo na kmetiji in nato v raznih tovarnah. Končno pa se je zaposlil kot šofer pri avtobusnem podjetju v Nottinghamu. Tu je bil zaposlen celih 33 let, vse do upokojitve.

Leta 1955 se je poročil z Angležinjo Felicito, ki je pred njuno poroko prestopila v katoliško Cerkev in postala zares vzorna katoličanka. V njunem srečnem zakonu se je rodilo kar pet otrok: Jožica in Tereza ter Martin, Andrej in John. Jože je bil resnično dober mož in skrben oče svoje družine.

Ganljiv pogrebni obred je v petek, 9. marca, vodil duhovnik iz nottinghamske katoliške stolnice, Mark Brenznall, v kapeli krematorija Wilford Hill, West Bridgford – Nottingham. Zanj pa je daroval sv. mašo v Derbyju v nedeljo, 4. marca, tudi naš slovenski škof Alojz Uran.

Njegovi ženi Feliciti z družino in sestrama ter ostalim sorodnikom pokojnega Jožeta izreka slovenska katoliška skupnost v Angliji iskreno sožalje. Naš župnik pa v imenu slovenske katoliške misije v Veliki Britaniji zagotavlja mašni spomin in molitve za pokojnega, ki je bil nadvse zvesti član naše skupnosti v Srednji Angliji.

Maks Gregorec

A V S T R I J A

DUNAJ

Dragi rojaki, bralci Naše luči! Po krajšem premoru se dunajski Slovenci spet oglašamo. V času, ko smo "molčali", bi lahko rekli, da je čas potekal brez posebnosti, čeprav naša srečanja spet niso bila brez pomena. Ob nedeljah smo se srečevali pri sveti maši z namenom, da bi bili povezani med seboj in z Bogom.

21. januarja smo po maši praznovali god dveh Tonetov – mag. Toneta Levsteka in staroste naše skupnosti dr. Antona Jelena. Slavljenca sta poskrbela za jedačo in pijačo. Nazdravili smo jima in zaželeli še veliko lepih in zdravih dni.

V postnem času smo se ob sredah zvečer srečevali in molili križev pot ter rožni venec. Tudi vsako nedeljo po sv. maši smo zmolili križev pot.

Od 2. marca dalje smo vsak peti večer gostili v naši knjižnici skupino 17 vernikov iz sosednje, avstrijske župnije. Srečanja so potekala pod naslovom "duhovne vaje v vsakdanjiku". Duhovnih vaj sta se udeležila tudi dva predstavnika slovenske skupnosti. Skupina se je sestajala pod vodstvom štirih usposobljenih duhovnih voditeljev.

V petih tednih so udeleženci duhovnih vaj prejeli osnove za življenje v vsakdanjiku, kako preko celega dneva biti povezan z

Bogom, se zavedati sebe in Boga, se gibati v njem in z njim.

V nedeljo, 25. marca, so nas obiskali srečni nagrajenci Družine, 50 oseb iz Slovenije. Po tri-dnevnem ogledu dunajskih znamenitosti so v nedeljo z nami praznovali evharistično slavje. Po maši smo vesele in hvaležne obiskovalce pogostili in z njimi pokramljali.

Postno duhovno obnovo 31. 3. in 1. 4. je vodil prof. dr. Drago Ocvirk. Na to obnovo je župnik sicer povabil dr. Zdešarja iz Münchna, vendar je moral zaradi objektivnih razlogov sodelovanje odpovedati.

Razmišljanje v soboto zvečer je bilo posvečeno postnemu času. Post naj bi bil čas veselja. V 40-dnevnem postu smo podobni izraelskemu ljudstvu, ki je 40 let potovalo po puščavi v iskanju obljubljenе dežele in ves ta čas doživljalo in odkrivalo, da ga Bog ljubi in vodi v deželo, ki mu jo je obljubil.

Zavedati bi se morali, da smo obdarjeni z vsem. Prejeli smo in še prejemo dar za darom. V materialističnih odnosih daj-dam se tega večinoma ne zavedamo, se primerjamo, tekmujemo, pozabljamo pa, da se svet ne prične z nami. Postni čas je priložnost, da se osvobodimo takih misli in se zavemo smisla človeškega življenja, da se zavemo, da smo vse prejeli in da nas ima Bog rad. Postni čas je tudi povabilo, da bi iz božje ljubezni živeli in jo dajali dalje.

Po končanem razmišljanju smo g. Ocvirku lahko postavljali vprašanja, na katera je rad odgovarjal.

Z zakramentom sprave smo zaključili prvi del duhovne obnove.

Drugi del je bil naslednji dan, v nedeljo, med sv. mašo, ki jo je

daroval g. Ocvirk in nam med lepo in zanimivo pridigo natrosil misli o božji ljubezni in usmiljenju, misli o bližajočih se praznikih Kristusovega odrešenja.

Darja B.

LINZ

Tretjo nedeljo v marcu smo obhajali godove naših "rib"; Matilde Grandovec, Anice Sadl in Antonije Zore. Ob tej priložnosti se jim je dušni pastir Ludvik Počivavšek osebno zahvalil za požrtvovalno delo in sodelovanje pri slovenski maši.

Ženske posvečajo veliko več pozornosti svojemu zunanjemu izgledu kot moški. S tem pa je povezana tudi bolečina, če se zunanost z leti spreminja. V tolažbo našim jublantkam so bile izrečene besede Mariona C. Garrettyja, ki pravi takole:

"Lahko se postaraš, upogneš, zrediš in postaneš okorna, nosiš očala in protezo, toda za svoje prijatelje (iz naše skupnosti v Linzu) boš ostala takšna, kakršna si bila, ko si imela osemnajst let."

Med nas se je znova vrnil Ivan Brodarič, ki je bil nekaj časa v bolnišnici v Mariboru. Slovenska skupnost v Linzu se je njegovega prihoda razveselila in mu izrekla dobrodošlico. Žal je gospod Brodarič moral ponovno v bolnišnico. Slovenska skupnost iz Linza mu želi, da bi kmalu okreval in se vrnil med nas.

Od 19. do 20. marca je bil v Salzburgu dvodnevni seminar za duhovnike in pastoralne delavce vseh avstrijskih škofij. Slovensko skupnost iz Linza sta zastopala Anton Zore in Ludvik Počivavšek. Glavna tema seminarja je bila integracija tujcev. Nekateri poslušalci

so izrazili tudi pomisleke v zvezi s pripadniki muslimanske vere. Njihovo število v primerjavi s katoliškimi prebivalstvom namreč nenehno narašča.

Tvoj nasmeh, tvoja volja nam je vsem dajala pogum, da smo skupaj premagovali težke trenutke. Hvala ti, Peter in hvala za pomoč vsem.

Irena

*

Dragi naš Peter,

iskreno nam je žal, da ti danes ne moremo zaigrati ali zapeti prave slovenske pesmi, kot smo včasih v "Šnotarjevi gostilni", ampak vedi: ob vsaki takšni priložnosti bomo mislili nate. Čeprav nismo pogosto prihajali ali te klicali, si bil v naših srcih.

Pogosto si prihajal v Kanjšico, svojo rodno vas, vsako leto si se vračal in nikoli nisi pozabil na svoje korenine. Vsem nam si bil vzor, pravi Slovenec, ponos slovenstva in presenečeno smo zrlj vate, ko si nam pravil, da je Slovenija najlepša dežela na svetu.

Prišli smo, da se še zadnjič poslovimo od tebe, da izrečemo sožalje tvojima otrokoma, ženi Fabienne, sestrama Heni in Jani in tvojima zlatima staršema.

Bil si preprost, nasmijan, dober in dobro srce si razdajal vsem: družini, prijateljem, tistim, ki si jih naključno srečal. Ne bomo pripovedovali dolge zgodbe, le z enim stavkom ti sporočamo:

*Vedno boš v naših srcih.
V slovo smo ti pripravili pesem, ki si jo imel rad:*

*Polje kdo bo tebe ljubil,
ko bom jaz v grobu spal?*

*Ljubil te bo žar pomladi,
ko bom jaz v grobu spal.*

*Jaz pa bom pomlad naprosil
naj gre, naj gre mimo mojih trat.*

Pokojni Peter z ženo in hčerkico

BELGIJA in NIZOZEMSKA

BRUSELJ

Vse nas je pretresla smrt našega rojaka PETRA FELETA iz Bruslja (Sint-Pieters-Leeuw). Bil je velik invalid zaradi nesreče v plavalnem bazenu leta 1998. Zapustil nas je 6. februarja 2001, zelo mlad, šele v 39 letu starosti, saj se je rodil 27. februarja 1962 v Ljubljani, v Sloveniji.

Pogrebno sveto mašo smo imeli v soboto, 10. februarja, v župnijski cerkvi St. Luc v Anderlechtu ob veliki udeležbi slovenskih rojakov in rojakinj, belgijskih prijateljev in znancev ter njegove ožje in širše družine od tu in iz Slovenije. Vse je bilo iskreno in ganljivo, kratka pretresljivo!

Naše iskreno krščansko sožalje vsem, zlasti njegovi ženi Fabienne, roj. Gielen, in otrokoma Daliji in Robyju, ter vsem ostalim žalujčim! Naj počiva v miru!

*

Peter, ostal nam boš v lepem spominu. Imel si veliko veselje do življenja. Vedno si bil nasmijan, dobrosrčen in rad si živel zelo preprosto. Ljubil si družino, prijatelje, glasbo, petje in naravo.

Še po težki nesreči si imel enako veliko voljo do življenja.

Kako si se veselil z otroki.

EISDEN

Omembe je vredno srečanje nekdanjih članov "Vesele mladine", ki so se po zares mnogih letih na pobudo nekaterih srečali 17. februarja v prostorih Slovenske katoliške misije. Gospa Anica Kos, ki jih je nekoč vodila, ima o tem srečanju najlepše vtise. Ogleдали so si videoposnetke iz časov, ko so bili še otroci ali mladinci, si pripovedovali doživetja in natresli obilico šal. Nikomur se ni mudilo domov. Kakšnih 30 udeležencev tega srečanja je ostalo skupaj do "zgodnje" tretje ure. "Še se bomo srečali, še pred slovenskim dnem v oktobru, ko želimo skupaj nastopiti ..."

V Slovenski katoliški misiji se zopet nekaj dogaja, saj je ob cesti parkiranih precej avtomobilov ... Seveda. **Društvo Slomšek** je razposlalo 50- in večletnim članom vabila na prijateljsko srečanje. Vedno je prijetno pridružiti se veseli družini rojakov, ko posedejo okrog lepo

pripravljenih miz, ki ponujajo slasten prigrizek, pecivo, kavo, pa tudi Slovencu kakšno še bolj privlačno pijačo ... Čeprav se število rojakov nezadržno manjša, nikomur ni bilo žal, da je prišel. Predsednik društva je pripravil izvrstno presenečenje, saj je ob projiciranih slikah, kartah in grafikonih posredoval obilico zelo zanimivih podatkov o Sloveniji.

GENK - Naš dom

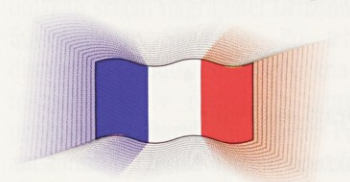
Društvo Naš dom je 25. marca priredilo srečanje pevskih zborov iz mesta Genk. Nastopil je domači mešani zbor ob podpori nekaterih članov zbora Slomšek iz Eisdna, poljski zbor "Krakus" in flamski zbor "Canticum". Po končanem sporedu se je srečanje nadaljevalo s prijateljskim klepetom in petjem okrog gostoljubnih miz "Našega doma". Takšno srečanje domačih in priseljenskih kulturnih skupin veliko pripomore k medsebojnemu spoznavanju, razumevanju in bogatjenju.

HEERLERHEIDE

"Slovensko društvo sv. Barbara" bo 10. junija slavilo svojo 75-letnico. Obenem bo to tudi njegovo uradno slovo z odra prihodnosti ... Ob 15. uri bo v cerkvi sv. Kornelija sveta maša ob somaševanju krajevnega župnika, ki je po rodu Irec, našega narodnega delegata mons. Janeza Puclja in slovenskega "kaplana" Lojzeta Rajka. Med "osminjo" po maši ne bo vzroka za žalovanje, saj je društvo častno izpolnjevalo svoje poslanstvo v dobi treh četrtin stoletja v nizozemskem Limburgu. Dirigent zbora "Zvon" Toni Kropivšek je za to priložnost uglasbil posebno mašo, ki jo bosta pela združena zb-

ora "Zvon" in "Slomšek" iz sosednje Belgije.

Lojze Rajk

F R A N C I J A

PARIZ

V postnem času so obiski starejših ljudi po domovih nekaj lepega, doživetega in globokega za delovanje božje milosti v človeku. Vsak obisk duhovnika prinese veselje v družino kot tudi osamelim osebam, ki so po celo leto prepuščeni samemu sebi ali doma ali v domovih za ostarele. Prav v postnem času se ljudje radi spomnijo, da je treba urediti pot ljubezni z dobro spovedjo, sveto mašo in s svetim maziljenjem med Bogom in ljudmi. Tukaj je kar nekaj zelo gostoljubnih družin, ki so včasih užaljene, če se duhovnik ne oglasi pri njih vsaj za nekaj trenutkov. Takšna družina je tudi Bačičeva iz Saint Denisja, ki me je dobro okrcala, ker jih nisem obiskal že dolgo časa in jim nisem nudil duhovne hrane. Namesto odgovora na pozdravne besede: "Mir v tej hiši!" sem jih slišal: "Zakaj ste nas pozabili, zakaj tako poredko prihajate na obisk, saj je obisk ostarelih in bolnih zelo važen ...". Taki so pač naši ljudje. Vsi bi radi videli, da bi bil bolj pogosto na obiskih pri njih, a vsega se ne da narediti, kot bi človek želel. V tem postnem času obiskujem družine, ki si zelo želijo spovedi maziljenja in še drugih različnih blagoslovov. Njihovo vsakdanje trpljenje in notranja duhovna stiska sta pravi križev pot. Vse to pa

darujejo Bogu za posvetitev sveta Materi božji in za duhovniške poklice.

Vse nedelje med postnim časom opravljamo križev pot v kapeli svete Terezije Deteta Jezusa, da se tako lepše pripravljamo na veliki teden, ki je spomin na Kristusov zmagoslavni vstop v Jeruzalem, na njegovo trpljenje in vstajenje. Nameni vseh molitev v tem postnem času so za duhovniške poklice in slovensko Cerkev doma in po svetu. Molitev nas povezuje v eno občestvo božjega ljudstva, ki želi v velikonočni skrivnosti doživeti predokus Kristusovega vstajenja.

V mesecu marcu smo se zbrali Slovenci in naši francoski prijatelji na literarnem slovenskem večeru, v častnem salonu l'INIKO v Parizu, ki nam ga je pripravila Antonija Bernard pod pokroviteljstvom veleposlanika dr. Jožefa Kuniča. Ta literarni večer je bil organiziran ob izdaji literarne revije REMANENCES o slovenskih pesnikih in pisateljih skozi čas. Poleg navzočih gospodov Borisa Pahorja,

Sandra Golobič iz Pariza – v slovenskih trgovinah je lepo.

Robert Janež – nasmeh Sloveniji

Borisa Novaka, Evgena Bavcarja ... so bili še mnogi drugi pesniki in pisatelji prikazani kot velikani slovenskega jezika in demokracije. Slovenska umetnost je bila vedno v službi svobode in se je borila za obstoj naroda skozi prizmo slovenskega človeka. Takih in podobnih srečanj si želijo izseljenski Slovenci. Le tako bo slovenski človek kljuboval vsem časom in se ohranil tudi v tujini. Vsem, ki ste pripravili to srečanje, čestita slovenski katoliški misijon!

MÉRICOURT

V soboto, 24. marca 2001, smo se zbrali v kapeli svete Barbare v Mericourtu. Kapela je bila polna vernikov iz vseh delov severne Francije. To soboto je bila med nami nečakinja pokojnega Stanislava Kavalarija, Marija Zagoršek iz Rateč, ki nas je zelo počastila s svojo navzočnostjo. Kajti ta dan je za nami proslavljala svojo 50-letnico rojstva, kar je še povzdignilo vzdušje svete maše. Lepo so peli in gospa Marija je dejala: "Lepo pojejo, kljub temu da zelo slabo govorijo slovensko. Pesem pa je še vedno jasna in glasna kot nekoč."

Prvo obhajilo našega Marka

Po maši so ji ljudje pripravili presenečenje z dobro večerjo in sladko kapljico. Zahvalili smo se ji za vse, kar je pred leti storila v Méricourtu in potem še doma za strica, ki je bil težko bolan. Dobrote ljudje ne pozabijo nikoli. Večerja se je odvijala v prijetnem vzdušju in ob lepi slovenski narodni melodiji. Večkrat smo ji zapeli pesem: "Kolkor kapljic tolko let, Bog vam daj na svet živet" ... Slovensko župnijsko občestvo želi gospe Mariji še dolgo in lepo življenje v krogu njene družine. Bog vas živi, Marija, ostanite vedno čili in zdravi! Pridite še kdaj med nas!

Silvester Česnik

I T A L I J A

MILANO

V Milanu smo se odločili, da si v mesecu marcu privoščimo dve srečanji. Ker so ljudje navajeni, da se vedno dobivamo na tretjo nedeljo v mesecu, je bila na prvo postno nedeljo nekoliko manjša udeležba kot ponavadi. Pa nič zato. Počasi se bomo že navadili, da bo tu in tam tudi kakšno izjemno srečanje. Večkrat kot se srečamo, boljše je za nas in bolje se spoznamo. Sploh pa je prav, da imamo slovensko mašo na velike praznike ali v bližini le-teh. Tako se tudi v zdomstvu moremo vključevati v obhajanje cerkvenega leta.

Na tretjo nedeljo v mesecu pa je bila pri nas prava slovesnost, saj se je v cerkvi nabralo toliko ljudi, da je bilo kar veselje pogledati. Seveda je temu botroval tudi obisk pevskega zbora in drugih župljanov iz Štandreža, ki jih je spremljal župnik Karlo Bolčina. Med nas

Utrinek s srečanja po sv. maši v Milanu

Mons. Oskar Simčič je z rojaki v Milanu podelil hvaležnost Bogu ob zlatomašnem jubileju.

so prišli kar z dvema avtobusoma in nam pripravili izjemno duhovno in glasbeno doživetje. Moram priznati, da redko slišim prepevati tako kvalitetne pevске zборе kot je cerkveni zbor iz Štandreža. Sicer pa je petje iz slovenskih grl vedno nekaj posebnega in to domačini dežel naše vselitve zelo cenijo. Drugim narodom tako občuteno petje, kot je naše, pač ni posebno pisano na kožo. Kot vmesno opombo moram povedati, da se moram vedno smejati, ko na raznih slovenskih srečanjih tujci na vse pretege hvalijo naše petje, pa četu-

di se včasih dogaja, da se deremo kot srake in se tega sami tudi zavedamo. Vsekakor bi gostujoči pevski zbor iz Štandreža zaslužil pohvale tudi še tako kritičnih poznavalcev glasbe.

Ob svojem zadnjem obisku v Milanu sem se odločil, da med vami ostanem dan več in običnem nekatere družine. Upam, da mi bo to dano storiti še večkrat. Po naših mašah je običajno tako, da bi rad govoril z vsemi in mnogi z menoj, a je vse tako kratko, da imam na koncu prav slabo vest, ker se ne morem posvetiti posameznikom.

Vesel bom, če me boste povabili, da se srečamo tudi na vaših domovih ter preživimo skupaj vsaj kakšno uro ali dve. Nikjer ni predpisano, da bi moral priti na kosilo ali na večerjo, vesel bom že vsakega povabila na klepet ob kavi. Posebna zahvala družinam Chimenti, Premru in Donno, katerih gost sem smel biti ob tokratnem obisku Milana.

Vsem rojakom iz Italije in Južne Francije, med katerimi z veseljem opravljam svoje duhovniško poslanstvo, voščim mir in vse dobro.

Vaš David Taljat

Ob sestanku odbora slovenske skupnosti v Milanu

BERLIN

V sredo, 7. marca, so slovensko župnijo obiskali **prostovoljni delavci nemške častne Karitas**. Visoki organ berlinske nadškofije se je odločil, da s praznovanjem 150-letnice obstoja začnejo v naši

cerkvi sv. Elizabete – sv. Elizabeta je tudi njihova zaščitnica – in s srečanjem s slovenskim misijonom. To srečanje je bilo organizirano tudi v povezavi z 90-letnico obstoja župnije sv. Elizabete.

Srečanja se je udeležilo 80 prizadevnih sodelavcev Karitas in bili so zelo presenečeni nad raznovrstnim delom v župniji, nad sodelovanjem obeh župnij, nemške in slovenske, ki jih povezuje cerkev sv. Elizabete. Slovenske žene in dekleta so za goste spekle pecivo, ponudili smo jim domače vino, da so tako občutili naše gostoljubje in okusili slovenske dobrote. Župnik jim je predvajal kratek film o Sloveniji, da so si lahko vsaj malo predstavljali, kako izgleda naša lepa domovina.

Ta obisk je bil zelo pomemben, saj zastopniki živijo od Rostocka do Dresdna, so ljudje z vzhoda in zahoda. Prijetno presenečeni so bili nad našimi rešitvami, aktivnostjo. Naše žene so jih zelo pozitivno nagovorile in dokazale, da je naša dejavnost že karitativna.

V četrtek, 22. marca 2001, pa je bilo v slovenski župniji v Berlinu v gosteh 60 nemških mežnarjev in mežnaric, ki so se udeležili nadaljevanja izobraževanja. To je znova veliko priznanje za našo župnijo, saj se je zgodilo prvič, da so obiskali nenemško, zanje tujo župnijo. Vse je odlično organiziral naš član ŽPS in nemški mežnar v cerkvi Srca Jezusovega v Charlottenburgu, Tone Bačovnik. In spet so se izkazale naše žene s slovenskim kosilom in pecivom, predstavili pa smo jim tudi delo slovenske župnije. Tako so člani naše župnije pokazali, kako bi bil župnik brez dobrih sodelavcev zelo osamljen. S tem so tudi mežnarji začutili, kako pomembni so, če sodelujejo z župnikom in župnijo.

Materinski dan

V soboto, 24. marca, smo se ob materinskem dnevu pri maši hvaležno spomnili vseh mater in žena. V goste smo povabili člane kulturnega društva Grič iz Dobja pri Planini. Nonet, ki ga sestavljajo člani družin Rajh in Volasko, je pripravil nepozabni koncertni program za matere. Za uvod so poskrbeli najmlajši učenci slovenskega dopolnilnega pouka pod vodstvom učiteljice Lilijane Stajan, v odmoru pevcev iz Dobja pa so nastopili starejši otroci slovenske šole in mladi. Učiteljica in gostje so uskladili program v nepozaben večer.

Po programu smo se vsi zbrali v veliki dvorani ob dobrotah naših pridnih, nepogrešljivih mater. Vzdušje je bilo pristrčno, materinsko, saj so matere srce župnije in župnija je naša mati. Iz noneta pa je kaj kmalu nastal ansambel, ki je poskrbel za mirno in sproščeno, postnemu času primerno srečanje.

Organizator večera je bila družina Pukmeister, pomagala ji je družina

Seličanec. Stregli so mladi fantje, ki so se resnično izkazali! Mladina nam je znova pokazala, kako moramo pomagati drug drugemu, kako moramo držati skupaj. Znova pa so se izkazali vsi tisti člani naše katoliške skupnosti, ki so gostom ponudili prenočišča. Vsem izrekamo zahvalo in iskreni Bog lonaj!

Jubileja

V petek, 9. marca, je praznoval 60 let dober, prizadeven in neumoren faran EDVARD ŽABKAR. Z ženo Anico ter otrokama Robertom in Klavdijo so v veliki dvorani naše župnije pripravili izredno lepo praznovanje. Edo, kakor ga kliče-mo, je ta večer doživel veliko presenečenj in lepih govorov. Najprej so mu zapela dekleta zbora Planika, v imenu župnije in v svojem imenu ga je nagovoril in mu ob jubileju čestital župnik Dori. Navzoči so pripravili zanimive igrice, za zabavo je poskrbel ansambel Prva generacija (Vovk, Kuder, Repovž). Igrali so lepe, stare pesmi in navzoče spomnili na

Botra Tone in Jolanda, Kevin, mama Vladka s sinom Aleksandrom in oče Branko

tiste čase, ko so prišli v Berlin. Kot zanimivost: ravno člani ansambla so slavljenču Edu in njegovi Anici igrali na poroki in tudi kasneje na drugih družinskih slovesnostih.

Družina Žabkar redno obiskuje sv. maše, sodeluje na vseh prireditvah, aktivno pomaga pri velikih prireditvah. Čilemu šestdesetletniku želimo predvsem zdravja, osebnega zadovoljstva in notranje sreče, ki naj z božjim blagoslovom spremljajo njega in vso njegovo družino na vseh poteh življenja.

V nedeljo, 1. aprila, je praznovala **50 let** življenja **Jožica Seličanec**, zadnjih pet let ena najbolj aktivnih žena v slovenski katoliški skupnosti. Jožica zelo rada pomaga pri pripravah za različne prireditve ali sodeluje na drugih srečanjih. Nikoli ne odreče pomoči. Velikokrat so (smo) se ustavili pri njej na kosilu znani in manj znani gostje iz Slovenije, ki so prišli na obisk v SKM Berlin. Jožica z možem Zlatkom, sinom Štefanom in njegovo ženo Simono ter njuno malo hčerkico Adriano so družina, ki je vedno pripravljena na pomoč. Jožico krasijo prijazen nasmeh, dobrotta in pridne roke – pa ne le za svojo družino, pač pa smo bili vsega tega velikokrat deležni vsi, ki se srečujemo v slovenski skupnosti. Ob jubileju ji iskreno čestitamo in ji želimo, da jo dobri Bog ohrani zdravo, veselo in srečno še mnogo let!

Krsta

Zagotovo je veliko veselje v župniji, kadar starši pred oltar prinesejo svojega otroka, da bi mu župnik podelil zakrament sv. krsta. V mesecu marcu smo v katoliško skupnost sprejeli kar dva krščenca.

V soboto, 3. marca, sta oče Branko in mamica Vladimira (Vladka) v spremstvu njunega starejšega sina Kevina, botrov, starih staršev in prijateljcev prinesla v cerkev sad njune ljubezni, **malega Aleksandra**. Botra sta bila Aleksandrova teta in mamina sestra Jolanda Turnšek in njen fant Toni Bohorč. Vsi zbrani so lepo sodelovali pri obredu, saj so bili prisotni ljudje, ki so praktični kristjani in so tesno povezani z župnijo. Aleksandrova mamica Vladka, njegovi babica in botra Jolanda so večkrat aktivne v naši župnijski kuhinji, Jolanda poje tudi v cerkvenem zboru Planika, dedek Mišo pa v oktetu. Boter Toni je član ŽPS in tudi veliko pomaga v župniji kot dober vodovodni instalater. Verjamemo, da bo tudi Aleksander aktiven član naše katoliške skupnosti in se že veselimo njegovih obiskov v cerkvi!

V soboto, 24. marca, smo imeli drugi krst. Srečna starša, Edo in Tatjana Pasler, roj. Fink, sta h krstnemu kamnu prinesla svoj zaklad, hčerkico **Alino**. Boter je bil Tatjanin brat Florian Fink. Ob prižgani krstni sveči smo vsi skupaj zaželeli, da bi ogenj vere kazal pot v življenje male Aline. Mladi očka Edo rad pomaga v župniji in ko je župnik Dori pred petimi leti in pol prišel v Berlin, je prav njega prvega krstil! Tudi družina Fink lepo sodeluje z župnijo. Mamica Tatjana je bila dolga leta članica ŽPS, prav tako njen oče Rudi. Boter Florian je redno obiskoval in še sedaj obiskuje verouk, včasih je tudi ministriral. Tako ima mala Alina res pravo okolje, v katerem bo zrasla v dobrega človeka in kristjana. Obilo božje luči ji želimo!

M. M.

Hvala, rojaki v Berlinu, za prisrčen sprejem in gostoljubje ob prazno-

vanju materinskega dne, vsem gostiteljem, na čelu z gospodom župnikom Izidorjem Pečovnikom – Dorijem, ki vzorno vodi svoje ovčice in zastopa Slovence v nemški prestolnici, za trud in vse skrbi. Bilo mi je v čast biti navzoč ob gostovanju družinskega noneta Grič iz Dobja pri Planini med Slovenci v Berlinu.

Pohvale vredno je tudi dejstvo, da slovenska kri zunaj meja naše države ohranja plemenito in radodarno srce našega naroda. Z mnogo truda so se pripravili na praznovanje materinskega dne in na goste iz Slovenije.

Navkljub mrzlemu in snežnemu vremenu nam je bilo toplo pri srcu ob sklepanju novih prijateljstev med našimi zdomci. Še enkrat vsa čast in hvala vsem organizatorjem in gostiteljem – pa nasvidenje v domovini!

Vlado Kodela, Reutlingen

ESSEN

Z doživetji velikonočne skrivnosti

Za vsakokratno majsko številko Naše luči bi lahko rekli, da nosi v sebi še praznični velikonočni utrip. Navadno v njej še vedno sledimo pročilom o naših prazničnih doživetjih. Doživetja praznikov iz mladosti doma smo ohranili v svoji notranjosti in bolj ko postajamo starejši, bolj se krepki lep spomin nanje. Vsi, ki nam ni dano, da bi tudi sedaj praznike vsaj na kratko preživeli doma, skušamo doživeti njihovo vsebino in domača doživetja tu, kjer je naše "trenutno domovanje".

Naklonjenost razmer in okoliščin nam daje možnost, da obrede velikega tedna in veliko noč doživimo v skupnosti rojakov. Sicer prepros-

to, a morda prav zato toliko bolj domače.

Cvetna nedelja nas je že v otroštvu svojsko zaznamovala z butaricami – različnih oblik in tudi imen, odvisno od župnije in pokrajine, odkoder prihajamo. Štiri naše skupnosti so jo letos doživele: najmanjša skupnost rojakov v Hammu ter skupnosti v Oberhausnu, Moersu in največja skupnost v Essnu.

V Essnu smo praznovali družno skupaj z župnijo. "Kdo je kdo," je bilo takoj zaznavno. Naše slovenske butarice, tiste domače (naredili smo jih družno v župniji) in one živopisane, ki že sodijo v slovensko ljudsko umetnost, so popestrile in poživile zbrano skupnost, zlito v eno praznovanjsko družino. Procesija mimo našega misijona v cerkev je v marsikom obudila prijetne mladostne občutke.

Imamo pač srečo, bi rekli, da smo v cerkvi sv. Janeza Krstnika v Essnu doživljali tudi globino velikega četrtka in velikega petka, velikonočno vigilijo pa že po tradiciji v skupnosti v Moersu.

(Hamm) Naj žegen prinese božji blagoslov.

Vrh praznika, samo veliko noč pa smo v Essnu že drugič doživeli tudi z našo slovensko velikonočno procesijo.

Drobcji in utrinki, ki se tkejo v mozaik vsakogar, ki je bil poleg, naj obogatijo naše prihodnje dni.

Plemenito srce in odprte roke ...

Letošnja postna akcija po skupnostih župnije znaša 1.100 DEM. Namenjena in že oddana je za Anin

sklad, za potrebe slovenskih družin z več otroki. V trikralljevski misijonski nabirki smo skupno nabrali in tudi že oddali 700 DEM.

Kljub vsem lastnim potrebam imeti tudi plemenito srce in odprte roke je plemenita krščanska lastnost – zato vsem darovalcem iz srca: Bog povrni!

AZ

FRANKFURT

Letošnje **postno romanje** v Marienthal pri Rüdesheimu smo imeli 18. marca, na tretjo postno nedeljo. Če je bilo vreme ta dan bolj ugodno kot nekaj zadnjih let, se je pa ta dan pokazala posledica deževja. Zvezna cesta med Wiesbadnom in Koblenzom pri Geisenheimu je bila namreč zaradi visoke gladine Rena poplavljenja. Tako nas je obvozna pot peljala med vinogradi tega območja. Nekoliko bolj smo spoznavali naravo, ko smo iskali pravo pot za frančiškanski samostan in romarsko cerkev v Marienthalu. Kar lepo število, 80, se nas je zbralo že

Velikonočna procesija tako kot doma

Skupnost iz Licha na tiho nedeljo

pri križevem potu, ko smo premišljevali Kristusovo trpljenje ob razmišljanjih pokojnega profesorja Otmarja Črnilogarja, pa še kakšen več se je pridružil kasneje pri maši. Kakor so bili lepi trenutki pri križevem potu in v cerkvi pri maši, je bilo prijetno tudi potem, ko smo se za kratek čas zbrali še k pri-grizku in klepetu. Drug drugega smo bili veseli, še zlasti tistih, ki so prišli od daleč, celo iz Düsseldorfa. Vredno posnemanja!

Na četrto nedeljo v maju leta 1971 je bila v Lichu za tamkaj živeče Slovence **prvikrat maša v slovenskem jeziku**. V teh tridesetih letih je bila vedno ob 11. uri, nekaj časa četrto nedeljo v mesecu, nato zad-njo v mesecu, zdaj je pa že nekaj let

na prvo nedeljo v mesecu. Treba je reči, da je bilo pred tremi, štirimi leti že kar kritično, ker je komaj kdo prišel; treba pa je tudi poudariti, da se je v zadnjih dveh letih skupnost ponovno okrepila. Pri aprilskem bogoslužju pa so ob prihajajoči obletnici župniku pripravili presenečenje. Ob besedah zahvale so mu izročili darilni bon: "Spoštovani gospod! V svojem imenu in imenu vseh navzočih bi se vam rada zahvalila za vaša praznična darila, spodbudne nasvete, prevode in vse, kar ste in še boste dobrega storili za nas. Sodelovanje z vami, še zlasti ob praznikih, prireditvah, kakor tudi nedeljske sv. maše krepijo v nas narodno zavest, utrjujejo pripadnost katoliški veri in plemenitijo

slovenske korenine. Zato ostanite naš dobri dušni pastir in mi bomo vaše zveste ovčice. Hvala. Vaši farani iz Licha v aprilu 2001." Ob tej priložnosti pa smo se tudi dogovorili, da bomo tridesetletnico slovenske skupnosti v Lichu praznovali na prvo nedeljo v oktobru, to je 7. 10. 2001. Vseh teh 30 let pa je bil v Lichu tudi nemški župnik dr. Falk, ki zelo dobro pozna slovensko zgodovino in tudi njen sedanjí trenutek. V avgustu bo zaključil službovanje in stopil v pokoj. Naj mu velja naša zahvala, saj nam je vedno šel na roko tako za mašo kakor za naše srečanje po maši.

Tri leta in pol je v bližini Frankfurta, v Dietzenbachu, živela pri hčerki in njeni družini **Ana Merkuš**, sicer doma iz Hoč pri Mariboru. Kolikor je bilo mogoče, je prihajala v slovensko družbo, k maši, na romanja in prireditve slovenske župnije. Ker ni znala nemško, je seveda zelo pogrešala domačo slovensko besedo. Ko je bila pred nekaj več kot tremi leti prvikrat na martinovanju, jo je obiskala sreča, saj ji je žreb naklonil pečeno gos. V začetku marca je odšla domov v Slovenijo, ker bi morala biti operirana. Toda pred tem jo je zadela možganska

Križev pot v Marienthalu

Pokojna Ana Merkuš v cvetličnem vrtu Palmengarten

kap, pridružile so se še druge težave in po tednu dni kome se je ravno dan pred 77. rojstnim dnevom preselila v večnost. Pokopana je bila 26. marca na pokopališču v Hočah. Ob krajevnem župniku jo je na njivo počitka spremljal tudi frankfurtski slovenski župnik Martin Retelj; prav tako je somaševal pri pogrebni maši. Velika ljubezen pokojne Ane so bile knjige. Zelo veliko jih je prebrala. Tudi tu med nami v Frankfurtu si je nabavljala Našo luč, Družino, Ognjišče. Ker je večkrat prosila za Družino in druge časopise in revije, jo je včasih hčerka tudi nekoliko 'pokarala', češ 'zopet prosjačiš za časopise'. S tem zapisom hočem poudariti ravno to njeno veliko ljubezen do branja, lastnost, ki mnogim manjka oziroma jo je zadušila televizija. Vsem njenim izražamo krščansko sožalje, ki ga spremlja upanje v Jezusa Kristusa, upanje na srečno večnost z vsemi, ki jih imamo radi. Vsej naši skupnosti pa želim vsaj delček

žara in ljubezni do slovenske besede, ki jo je imela pokojna Ana.

rem

INGOLSTADT

Letos obhaja naša slovenska župnija s središčem v Ingolstadtu **tridesetletnico**. Gotovo je primereno, da se s spoštovanjem spominjamo te obletnice pastoralnega delovanja slovenske Cerkve med svojimi rojaki v treh bavarskih škofijah: Bamberg, Eichstätt in Regensburg. Duhovniki dr. Janez Zdešar, Feliks Grm in Vili Stegu so prvi duhovno oskrbovali naše rojake, ki so prihajali konec šestdesetih in v začetku sedemdesetih let prejšnjega stoletja v ta del Nemčije. Iskali so naslove naših ljudi, jih obiskovali, hodili z njimi na urade, se z njimi srečevali pri slovenskih mašah in jim v marsičem pomagali prebresti tisti težki začetni čas tujine. Sčasoma se je na tem področju izoblikovalo sedem duhovnih središč, v katerih se še danes redno zbiramo k obhajanju slovenske maše, k družabnim srečanjem ter drugim shodom: Bamberg, Erlangen, Ingolstadt,

Neutraubling, Nürnberg, Weiden in Weissenburg.

Tokrat se na kratko pomudimo v Weissenburgu; po naše bi ga imenovali Beli Grad. Slikovito malo mesto z ohranjenim srednjeveškim obzidjem, ki se ponaša s svojo staro zgodovino. V rimskem času je bilo tu zelo pomembno utrjeno obmejno taborišče ob severovzhodnem limesu cesarstva, o čemer pričajo mnoge arheološke najdbe. Z industrijskim razvojem po letu 1960 pa nastajajo okrog starega mestnega jedra nova naselja z vsemi prvinami modernega mesta.

Zdomski duhovniki se vedno znova čudimo, kam vse je v navalu odhajanja v tujino poneslo naše rojake. Tako jih živi in dela tudi nekaj v Weissenburgu. Sicer majhna, a povezana župnijska skupnost. Med njimi vlada pravo družinsko vzdušje, tako da je lepo priti med njih. Enkrat na mesec, običajno drugo soboto v mesecu imamo slovensko mašo v hišni kapeli prijaznega doma Karitas za ostarele. Poleg maše imamo tudi nekatere že kar utečene prireditve, na katere tamkajšnji rojaki s svojo gostoljubnostjo in pristrčno domačnostjo pritegnejo še rojake od drugod.

Prvoobhajanca Daniela in Mihael v Weissenburgu

Vselej – pa četudi nam je kdaj ponagajalo vreme – smo doživeli lepe dneve druženja na planoti Hexentanzplat – plesišče čarovnic.

V skupnosti že raste tretji rod. In vesel lahko zatrdim, da ti otroci še čutijo po slovensko in tudi kar dobro obvladajo slovenščino, čeprav nimajo tam nobene slovenske dopolnilne šole. To je zgolj zasloga njihovih staršev oziroma starih staršev, ki se doma s svojimi otroki pogovarjajo slovensko, jim govorijo o Sloveniji, z njimi gredo pogosto v domovino in jih uvajajo v slovensko župnijsko skupnost. Zato jim izrekam vso priznanje in pohvalo.

Dragi moji rojaki in župljani iz Weissenburga, v hvaležnosti za vaše dosedanje sodelovanje vas vabim, da ostanete še naprej med seboj povezani in zvesti svojim izročilom.

Vaš duhovnik Stanko

MÜNCHEN

Materinski dan smo praznovali 25. marca. Šolarji so našim materam in vsem ljubiteljem slovenske kulture zaigrali gledališko igrico Daneta Zajca **KRALJ MATJAŽ IN ALENČICA**. Zgodba ljudske pri-

povedi je znana: junaški kralj Matjaž se poroči z brhko kraljično Alenko. Medtem ko se vojskuje s Tatarji, mu Turki ugrabijo nevesto. Hrabri vojskovođa se sam odpravi s svojim žrebcom v daljno Turčijo. Tam najde na sultanovem dvoru svojo ljubljeno ženo. Brž jo osvobodi in se srečno z njo vrne na svoj grad.

Zajčeva drama pa ima še drugo sporočilo. Glavni junak ni Matjaž, marveč njegov konj Svit. Pesnik ga je ovenčal s človeškimi lastnostmi – zna govoriti, je pameten, močan, zvit in zvest. V bistvu je podoba slovenskega ljudstva, ki zvesto in vdano služi svojim vladarjem, kadar z njim dobro ravna. Matjaž svojemu žrebcu vsak dan postreže s slatno pšenico in odličnim vinom. Zato mu Svit nesebično pomaga in ga rešuje v vseh nevarnostih. Zajc je v Svitu upodobil svoje hrepenenje po svobodi, ki mu jo je kratil nasilni režim.

Učenci naše sobotne šole so se zahtevno besedilo odlično naučili. Izstopal je enkratni Svit. Tudi drugi so se potrudili: kralj Matjaž, Alenčica, glasnik, Sigismund, kovač, povezovalc, pa Matjaževi in turški vojščaki. Zelo posrečen je bil prizor na turškem bazarju s

skupinskim plesom. Slovenske narodne so lepo zaokrožile predstavo.

Najlepša hvala vsem, ki so igrico pripravili. Še posebej velja omeniti Petro Hulicius, ki ni samo izjemno oblikovala glavne vloge, marveč je narisala izvrstno kuliso ter izdelala vse potrebne odrske pripomočke. Marjanca Bolčina je oblikovala glasbeni in plesni del uprizoritve in otroke varno vodila med predstavo. Tone Knavs je skrbno pripravil oder in skrbel za razsvetljavo. Miha Klavora pa nas je s svojo kleno besedo uvedel v svet Zajčeve dramatike.

Število šolarjev se krči iz leta v leto, a vseeno upamo, da letošnji nastop ni bil zadnji. Veseli bi bili, če bi spodbudil vse slovensko čuteče rojake, da bi tudi v zdomstvu gojili svojo domačo omiko. V dvorani se je zbralo nekaj nad petdeset gledalcev, ki so navdušeni pozdravili mlade igralce. V mestu, kjer prebiva čez tisoč Slovencev, bi bil morda lahko odziv še večji. Münchenska fara je eno izmed tistih središč slovenske kulture v evropskem zdomstvu, ki lahko predstavi dela iz bogate slovenske kulturne zakladnice brez "uvoza" iz domovine.

Šolarji so se še zadnjič poklonili gledalcem.

STUTT GART

Koncert Mešanega mladinskega zbora Šolskega centra Velenje

Skoraj tri desetletja se že pletejo vezi med zboroma Šolskega centra Velenje in gimnazije Theodor Heuss iz Esslingena. To prijateljevanje je tudi pripomoglo h kvaliteti velenjskega zbora, ki ga od leta 1978 vodi dirigentka Danica Pirečnik.

Zbor pripravlja pogoste koncerte doma in redno obiskuje gimnazije iz pobratenege mesta Esslingen (Nemčija), nekajkrat pa je nastopil tudi drugje v tujini (Italija, Francija, Slovaška, Madžarska, Kanada).

Izjemno uspešna udeležba zbora na mednarodnih tekmovanjih v tujini (Kanada, Belgija, Francija) pa je seveda tista, ki dodaja konstantnim uspehom na tekmovanjih doma (Zagorje, Celje) še dodatno težo.

V Stuttgartu so zapeli v torek, 27. marca, med sveto mašo in nato izvedli krajši koncert klasične sakralne ter črnske duhovne glasbe, na koncu pa dodali še šopek slovenskih pesmi, med katerimi sta izjemno zazveneli pesmi Pa se sliš'

od svet'ga Vida zvon ter Zdravljica, saj je bil koncert namenjen "Sloveniji za 10. rojstni dan".

Pevce in poslušalce je pozdravila tudi gospa konzul Dragica Urtelj Hrovat iz Münchna.

Naslednji dan sta zbora iz Velenja in gimnazije iz Esslingena pripravila celovečerni koncert v mestni dvorani v Esslingenu.

Biserna poroka v Stuttgartu

60 let skupnega življenja sta 31. marca 2001 v Stuttgartu praznovala dr. Anton in Ana Komotar.

Z božjo pomočjo sta dočakala tako visoki jubilej, kajti njuna življenjska pot je bila trda.

Druga svetovna vojna jima ni prizanesla. Tudi dr. Komotar je moral zaradi svojega pokončnega mišljenja kot intelektualac v vojni vihri zapustiti domovino – Vrhniko.

Veliko je bilo neprespanih noči in gorja.

Lahko bi rekli, da je skoraj na čudežen način po koncu vojne družina prišla skupaj. Pot, ki jo je gospa Ana napravila z dvema otrokoma, je bila tvegana. Želja in ljubezen, da pride družina skupaj, je zmagala.

Sledilo je potovanje z ladjo v Argentino, kjer sta si jubilanta z dvema otrokoma zastavila nove načrte. Tu se jima je rodil še tretji otrok. Ni bilo lahko. Usodo so si delili z mnogimi slovenskimi sovrstniki. Po nekaj letih bivanja v Buenos Airesu so se zaradi službe preselili v Urugvaj, v Montevideo, kjer sta si zakonca ustvarila svoj novi dom.

Čeprav daleč proč od domovine slovenskega jezika niso nikoli pozabili. Doma se je govorilo samo slovensko.

Po pripovedovanju otrok so bili najlepši večeri, ko je očka prišel domov in jim v večernih urah, čeprav utrujen od dela, bral slovenske pravljice in knjige, od Sinka debelinka tja do Svobodnega sonca. Mami pa je sedela poleg in šivala ali pletla nogavice za družino.

Ladja življenja je z božjo voljo priplula v Stuttgart, kjer sta se vključila v slovensko družbo in kjer živita še danes.

Svojo zakonsko obljubo sta Anton in Ana Komotar ponovila pri sveti maši v krogu svoje družine v soboto, 24. marca 2001, dopoldne v Slovenskem domu v Stuttgartu.

Mladinski zbor centra srednjih šol iz Velenja je navdušil poslušalce.

Pri tej slovesnosti so bile navzoče že štiri generacije.

Jubilantoma iskreno čestitamo in kličemo:

*On, ki Vaju je skupaj pripeljal,
On, ki daje nam vsakdanji kruh,
On naj Vama da še mnogo zdravih
zadovoljnih dni, mi pa radostno
kličemo: BOG VAJU ŽIVI!*

V nebeško domovino so se preselili

Marija Povše, roj. 10. 1. 1937 v družini Rako v Krivodolu na Hrvaškem. Leta 1963 se je priselila v Sindelfingen, kjer je spoznala Janeza Povšeta, se z njim poročila in se tudi zelo povezala s slovensko skupnostjo v Sindelfingenu. Rada je prihajala na slovenske prireditve in k slovenski sveti maši. Pred desetimi leti sta z možem postala tudi člana društva slovenskih muzikantov, saj ji je bila slovenska narodna pesem in glasba še posebej pri srcu. Dvanajst let jo je napadala bolezen, posebej pa še zadnje tri mesece. Nekaj dni pred smrtjo je prejela še zakramente in nato 22. februarja pripravljena odšla k Očetu. Ob slovesu v Sindelfingenu so ji zapeli tudi dve slovenski pesmi, sedaj pa naj jo spremlja pesem

Julijan Matej Hojs je bil krščen v Böblingenu.

ptic in zvonov nad njenim grobom v Šmartnem pri Litiji, kjer počiva njeno telo.

Milica Kuhar, r. Junger, roj. 31. 8. 1940 v Sturmvcih pri Ptujju. Bila je otroška negovalka. Leta 1963 se je poročila z Jožetom Kuharjem in dve leti pozneje sta odšla v Nemčijo. Najprej sta živela s hčerko Edito v Schw. Hallu, leta 1974 pa so se preselili v okolico Brettna, kjer sta ustanovila svoje podjetje. Milica je s srcem živela za svojo družino in se veselila ob vnukinjah Katarini in Vanessi. Bolezen pa je tudi njo prezgodaj (24. februarja) iztrgala iz njene

družine in iz tega zemeljskega življenja.

Štefan Turnšek (Turnschek), roj. 13. 12. 1938 v Rogaški Slatini. Pred 35 leti je prišel v Nemčijo in se kmalu zelo dobro vživel v nove razmere. Svoj dom si je uredil v Benningenu in se z družino hitro vključil v tamkajšnje krajevno in župnijsko življenje. Rad je pomagal pri različnih fizičnih delih in sodeloval pri prireditvah. Prav tako pa je bil vsak mesec redno v slovenski skupnosti v Oberstenfeldu in bil še zadnjo nedeljo v februarju pri slovenski sv. maši. Čeprav ga je že

Pokojni Štefan Turnšek

več let napadala huda bolezen, se je boril do konca in se v torek, 6. marca, mirno poslovil s tega sveta.

Veliko Slovencev in Nemcev se je udeležilo pogreba, prav tako oba duhovnika, saj nam je bil vsem s svojo dobroto in požrtvovalnostjo pri srcu.

Janez Jecelj, roj. 30. 5. 1939 v Hrovači pri Ribnici na Dolenjskem. Izučil se je za tapetnega mojstra in tudi njega je življenjska pot zanesla v te kraje. Čeprav je bila žena Italijanka, sta skupaj večkrat prišla tudi k slovenskim mašam in prireditvam. V zadnjem času je

Zakonca Anton in Ana Komotar sta se v krogu svojih domačih zahvalila Bogu za 60 let skupnega življenja.

bolezen hitro napredovala in 23. marca se je končala zemeljska pot. Pogreb je bil 29. marca v Eisslingenu pri Göppingenu.

Š V E D S K A

Prvo soboto v mesecu februarju sta družini Geld in Zupančič prinesli svoja otroka k sv. krstu. Jonatan Aleksander, jaz te krstim... in Martin Jožef, jaz te krstim, v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen. Veliko navzočih je skupaj s starši in botri potrdilo dejanje sv. krsta z besedo Amen. Prav ta dan smo skupaj doživljali skrivnost velikonočnega dogodka smrti in vstajenja, kakor je zapisano v Pesmi slednici: Smrt in življenje sta se borila v prečudnem dvoboju. Gospodar Življenja je umrl, kraljuje živ. Posebej smo to doživljali ob dogodku sv. krsta, saj je teden pred tem čudovitim dogodkom nebeški Oče poklical k sebi starega očeta Jožeta Zupančiča, torej dedeka obeh novokrščencev.

Krst Jonatana Aleksandra Gelda

Pokojni Jože Zupančič je bil priljubljen med rojaki na Švedskem. Zato se je na njegovem pogrebu v cerkvi zbralo skoraj 350 vernikov, kar je za švedske razmere zelo ve-

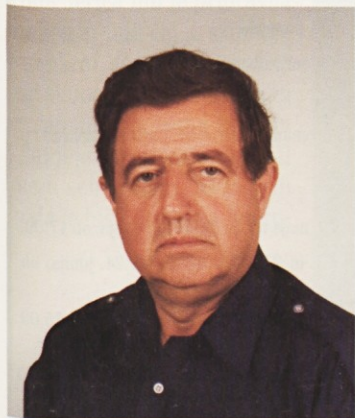
Krst Martina Jožefa Zupančiča

liko. Jože, hvala vam za vse. Daljši zapis o obeh dogodkih ste lahko prebrali v prejšnji številki NL.

Zvone Podvinski.

Amanda Geld, Simon Zupančič, Mikaela Litrop, Filip Litrop, vnuka in vnukinja pokojnega Jožeta

Pokojni Jože Zupančič iz Göteborga

Sorodniki ob krsti pokojnega Jožeta Zupančiča

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Nizozemska – Heerlerheide – mesec maj

V cerkvi sv. Kornelija se bomo zbirali k šmarnicam vsak ponedeljek ob 19.30.

Belgija – Genk – mesec maj

Vsak petek se bomo v Našem domu zbirali k šmarnicam ob 19.30.

FRANCIJA

PARIZ

V soboto, 26. maja 2001, bo med nami slovenska mladina iz Berlina. Vodil jo bo župnik Izidor Pečovnik. Sveta maša bo ob 18. uri. Nato nam bodo peli in igrali v dvorani g. Jožefa Flisa mladi slovenski Berlinčani. Pridite! Vabljeni!

NEMČIJA

ESSEN

Vabilo na BINKOŠTNO SREČANJE – 3. junija

Letošnje binkoštno srečanje žal ne bo več v Kirchhellnu (dvorana se preureja v drugačne namene), temveč v NEUKIRCHEN-VLUYN-u.

Sv. maša bo ob 16. uri v cerkvi ST. ANTONIUS (Vluyner-Nordring 60-62), kulturno in družabno srečanje pa bo sledilo v bližnji KULTURHALLE (Von-der-leyen-Platz 1). Oboje je v središču kraja.

DOVOZ JE PO AVTOCESTI A 40, IZHOD ŠTEV. 7 ZA NEUKIRCHEN-VLUYN!

MÜNCHEN

Slovenska maša je ob nedeljah v cerkvi Svetega Duha blizu Marienplatzu ob 17.30. Na prvo nedeljo v mesecu je ob 17.00 skupna molitev za duhovne poklice in mir na svetu. Priložnost za spoved je vsakič pol ure pred mašo. V maju, juniju, juliju in avgustu je začetek maše po poletnem redu ob 17.30.

1. maj je praznik bavarske Božje Matere. Maša bo v župnišču ob 19.00.

Šmarnice so v župnijski kapeli vsak večer ob 19.00 od ponedeljka do petka.

Prvi petek v mesecu je posvečen češčenju Jezusovega Srca. Maša z molitveno uro je 4. maja in 1. junija ob 19.00 v župnijski kapeli. V maju bo maša ob 19.00 tudi vsak petek.

Šola bo 5., 12., in 19. maja med 9.00 in 11.30 v župnišču. Razdelitev spritečeval s šolsko mašo bo 23. junija.

Majski kulturni večer bo 12. maja ob 18.00 v župnijski dvorani. Nastopil bo študentski pevski zbor frančiškanskega doma v Šiški. V njem poje tudi naša nekdanja zelo dejavna župljanka Melita Bolčina. Vabimo vse ljubitelje slovenske pesmi. Zbor bo naslednji dan pel tudi pri nedeljski maši.

Vnebohod (24. maja) je zapovedan praznik. Maša bo v župnijski kapeli ob 19.00.

Župnijski in farni izlet na Eisenberg v bližini Neuschweinsteina bo v nedeljo, 24. junija, združen z mašo v naravi. Odhod izpred župnišča bo ob 8.00 zjutraj. Maša bo ob 11.00. Po njej kratek kulturni program. Povratek med 18.00 in 19.00. Prispevek za odrasle je 30 mark na osebo, mladinci, ki še niso v službi, plačajo 15 mark, za šolarje je zastoj.

WALDKRAIBURG

Maša je 5. in 19. maja, nato 2. in 16. junija ob 19.00 v farni cerkvi Kristusa Kralja. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved.

ROSENHEIM

Maša je 13. in 27. maja ter 10. in 24. junija ob 11.15 v cerkvi ob pokopališču. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved.

FREILASSING

Maša je 13. maja in 10. junija ob 16. uri v farni cerkvi.

STUTTGART

Svete maše maja in junija:

STUTTGART: Sv. Konrad: 6., 13. in 20. maja ter 3. (binkošti), 10., 14. (sv. R. telo ob 10. uri!) in 17. (ob 11. uri na želez. postaji!) junija, ob 16.30.

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 6. maja in 3. junija, ob 9.45!

SCHW. GMÜND: kapela sv. Jožefa: 13. maja in 10. junija, ob 9.30.

SCHORNDRORF: kapela-sestre: 20. maja in 17. junija, ob 8.45.

AALEN: Sv. Avguštin: 20. maja in 17. junija, ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: SOBOTA: 26. maja in 23. junija, ob 18.00!

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 27. maja, ob 9.00, 24. junija, dan državnosti – ob 11.00 v Bönnigheimu – na vrtu društva Mura!

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 27. maja in 24. junija, ob 17.00.

Hohenrechberg: 1. maja, ob 15. uri – šmarnice!

SLOVENSKI DOM: Župnijska pisarna je odprta: torek in petek, od 9.00 do 12.00, torek, sredi in petek tudi od 16.00 do 19.00, ter vedno po maši oz. po dogovoru.

SOBOTA ŠOLA: Stuttgart: 5. in 19. maja in 16. junija, od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 5. maja in 3. junija, po maši!

1. 5. ob 15.00: šmarnice - Hohenrechberg,

13. 5. materinski dan

24. 5. (VNEBOHOD) – 27. 5.: romanje na grob sv. Cirila v Velehrad na Moravsko z ogledom Prage.

REUTLINGEN:

Bad Urach, St. Josef: 5. in 19. maja ter 2., 16. in 30. junija, ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 13. in 27. maja in 10. ter 24. junija, ob 17.00.

Pisarna: Krämerstr. 17, je po dogovoru odprta ob četrtek od 15.00 do 18.00.

Konzularni dnevi – Stuttgart, Sophiehstr. 25/II:

1. in 3. četrtek v mesecu, (9.00–12.30 in 13.00–16.00). Tel.: 089/ 543-98-19.

Ivan Malavašič:

POŠTAR VINKO

Pa si ni znal predstavljati, kaj naj bo potem.

Naslednji teden pa je delala popoldne. Že je hotel čim hitreje mimo hiše – nekako se je bal, da bo prehitro izvedel za njen odklonilni odgovor, toda tedaj so se odprla vrata in na prag je stopila Jerica:

“Dober dan, Vinko! Imaš veliko dela in se ti zato tako mudi?”

“No, zdaj ga niti ni toliko, pred prazniki pa ga je bilo res veliko. Toliko čestitk ... Zakaj vprašuješ?”

“No, zato, ker že nekaj časa vedno tako hitiš mimo – včasih sva spregovorila vsaj nekaj besed.”

“Saj morda veš, pisal sem ti ...”

“Ko sem dobila prvo pismo, sem mislila, da se bova pogovorila ... Pa sem kar čakala ... Ja, tudi zdaj, ko sem prebrala že drugo, bi raje videla, da bi bilo tako. Veš, ne bom ti odpisala, le zakaj? Raje bi ti kar povedala to, kar bi rad vedel. Morda bom rabila nekaj časa ...”

“Ja? O, zato bo pa bolje, če se oglasim potem, ko se bom vračal, potem, ko bom raznesel pošto.”

Tako najbrž ni še nikoli hitel kakor prav tisti dan. Čez dobro uro je že potrkal na njena vrata.

“Kaj trkaš, saj sem te pričakovala.”

Vstopil je in če bi rekel, da ni bil v zadregi, bi se zlagal. Toda Jerica mu je pripravila malico in tudi čaj je skuhala. Naenkrat se mu je zazdelo vse skupaj nekam domače in še sam ni prav vedel, kako in kdaj ji je začel pripovedovati vse o sebi, o tem, da je sam in da je hiša slaba, da mu ro-

ka še vedno povzroča preglavice in vse, kar se je še spomnil.

“Saj vse to vem ...”

“No in potem tudi veš, zakaj mi je bilo nerodno spregovoriti in sem raje pisal ...”

“Oh, Vinko, nikar ne misli na vse to. Mar ni najbolj pomembno to, kakšen je človek, ne pa kaj ima in česa nima?”

“To že, toda ...”

“Nič toda! Rekla sem, da ti bom povedala, da ti bom odgovorila na obe pismi.”

“Ne morem drugače, Jerica, rad te imam, ti pa kakor veš ...! Kar po pravici mi povej, prosim!”

“Veš, če se zadnje čase ne bi, če lahko tako rečem, kar nekako izogibal hiše in mene, seveda, bi že lahko vedel ... Oh, kar povem ti, da enako mislim kot ti! Že dolgo je tako in ne bi se bala živeti s teboj. Tudi ljudje te imajo radi, ker jim pomagaš ...”

“O Jerica, mar ...?”

“Da, rada te imam in to že dolgo in želela sem si, da bi mi tudi ti povedal, da čutiš enako do mene. Glede vsega tistega, kar si mi povedal, pa bodi kar miren. Vsak človek ima svoje težave, nihče ni brez njih – čeprav jih marsikdo skriva – in zakaj jih ne bi imela tudi midva. Težave so pač zato, da jih premagujemo, se z njimi borimo. Vidiš, tudi jaz sem sama, tako kakor ti in morda še bolj. O, saj se jih je že več začelo smukati okoli mene, pa sem kaj hitro spoznala njihove

(Frankfurt) Pri eni izmed postaj križevega pota v Marienthalu

namere in jih odslovila. Tebi pa zaupam, morda še bolj kot sama sebi!”

Leto dni je hitro minilo in tista pomlad 1952. leta se je Vinku zdela lepa kot še nikoli. Morda nekoliko tudi zato, ker je bila zima, posebno v svojem drugem delu, zelo radodarna s snegom, ki ga je zapadlo skoraj dva metra; še veliko bolj pa zato, ker sta se tisto sončno soboto koncem aprila z Jerico poročila.

Naslednji dan sta popoldne sedela na klopci pred hišo – novo je naredil Vinko – in se pogovarjala o zadnjih dogodkih.

“Končno so se nama uresničile najine sanje. Leto dni sva se pogovarjala o tem dnevu, zdaj sva ga dočakala in pričela bova skupno življenje,” je rekel Vinko. “Saj pozimi bi skoraj obupal, ko pa je bilo toliko snega, da nekaj dni sploh nisem mogel v Vrbovje. Po drugi strani mi je pa to še bolj prav hodilo, saj sem moral metati sneg s strehe, drugače bi se sesedla, kot se je stari Dolinarjev kozolec. Še hvala Bogu, da je že pred leti postavil novega, stari mu je bil le za nekakšno rezervno.”

“Pa je sneg še kar hitro skopnel in že nekaj časa ni o njem ne duha ne sluha. Izginil je, kakor so izginile vse najine težave in nejasnosti.”

“Bojim se, da težav tudi odslej ne bo manjkalo, toda dva jih lažje in bolje rešujeta kakor le en sam.”

“Res je tako in če se še tako lepo razumeta, kakor se midva že vseskozi, še toliko bolj. Ja, lahko ti rečem, da sem zelo vesela in srečna, ker si me vseskozi spoštoval in bil do mene pošten.”

(München) Svit, kralj Matjaž in Alenka se pripravljajo na nastop.

(Celje) P. dr. Marko Ivan Rupnik (skrajni desno) v pogovoru s poslušalci po predstavitvi diapozitivov kapele Odrješnikove Matere v Vatikanu

“Le kako naj bo drugače? Rad sem te imel in rad te imam in zato sem ti želel in ti želim vse dobro.”

“Iskreno sem ti zato hvaležna in nikoli ne bom tega pozabila. Hudo mi je le zaradi tega, ker sem prišla semkaj takorekoč s praznimi rokami ...”

“Oh, ne govori o tem! Veš, te roke so vredne več, kot ne vem kakšno bogastvo in kadarkoli pogledam v tvoje iskrene in poštene oči, se mi zazdi, kakor da vidim odsev raja ... Sicer pa, če že o tem govoriva, kaj pa imam jaz? Tako skromna je tale hiša in svet, kar ga je okoli nje, napol zapuščen.”

“Saj nisi imel časa, da bi vse tako obdelal, kakor bi rad. Toda odslej bova dva. Če pa pomislim na tisto stanovanje, ki sem ga imela doslej, je pa tale hiša zame prava palača.”

“Nekaj bova morala posaditi. Zdaj sem mislil le na poroko, skrbelo me je tako kakor tebe ...”

“Bova pa zdaj pohitela! Nekaj dni dopusta imam in tako ...”

“Veš, Jerica, na nekaj sem že večkrat pomislil. Glej, na teh njivicah je včasih, ko sta jih še obdelovala ata in mama, kar precej zrastle in tudi zdaj bi še, če bi bile skrbno obdelane. Večkrat si mi pripovedovala, kako te veseli delo na vrtu in njivi. Pa sem pomislil, da bi bilo najbolje, če bi pustila tisto delo v tovarni in skrbela za dom in tele najine njivice. Sčasoma si bova vzredila še kakšne živali, vsaj kokoši in zajce in bi se dalo živeti. Veš, pa tudi naveličal sem se tega, da je tedaj, ko se vrnem domov, štedilnik še mrzel in je največkrat bilo tako, da sem kar združil kosilo in večerjo.”

“Denarja pa ne bo ...”

“Morda, vsaj od začetka, toda marsičesa ne bo treba kupiti, če bo zrastle na njivi. In kolikor vem, si že marsikateri v vasi kaj sešila, zdaj bi imela čas tudi za to.”

“Nimam obrti in vedno sem se bala ... A vseeno kakšno malenkost in za take, ki jim lahko zaupam ... Pa vendar, da bi ostala kar doma ...”

“Zakaj pa ne? Veliko si že morala prestati, ker si tako zgodaj izgubila mamo, se sama preživljala in prebijala skozi življenje. Tudi tale pot v tovarno ni lahka in delo tam še manj. Veš, oba sva skromna in vajena trdega dela in zato bo kar prav, da si urediva življenje, čim lepše je mogoče. Saj denar navsezadnje ni najvažnejša reč, vsaj za naju ne, tako kakor je za nekatere.”

“Zdi se mi, da imaš prav. Ja, storila bom tako, kakor boš želel. Zdaj pa še malo pomisliva na včerajšnji dan!”

“Ne vem, koliko se bom spomnil, saj se mi je ves dan zdelo, kakor da živim v nekih sanjah, v lepih in komaj verjetnih sanjah.”

“Misliš, da je bilo z menoj kaj drugače? Res, tisto dopoldne na matičnem uradu se mi niti ni zdelo posebno resno, kakor da bolj igramo, kakor pa resnično doživljamo; toda zvečer ko smo stopili v cerkev in so nama pevke in pevci zapeli, so mi stopile solze v oči.”

“Kar hudo mi je bilo, ker jih nisem mogel dostojno pogostiti. Zdi se mi, da je bila zahvala le premalo ...”

“Rekla sem jim, da jih bova enkrat na jesen povabila k nama ... Saj nisi hud?”

“Le zakaj neki, še vesel bom! Ohceti, vsaj take normalne, kot so v navadi v naši dolini, sicer ni bilo ...”

“Toda mar ni bilo vseeno lepo in prijetno? Le tvoja dva najbližja soseda z ženama in tvoja sestra z družino so bili z nama; saj jaz tako nimam nikogar, ki bi prišel ali vsaj hotel priti, sem pač nezakonska ... In še pred polnočjo smo se razšli; razšli v prijateljstvu in ljubezni in upam, da se bomo tudi zanaprej tako lepo razumeli.”

“Upajva, Jerica!”

In tako je Jerica ostala doma in še tisto pomlad, čeprav nekoliko kasno, so bile vse njivice skrbno obdelane. Tudi preko leta je skrbela, da se ni razbohotil plevel. Krompir sta že izkopala in veselila sta se dobre letine. Tudi nekaj koruze sta posadila, saj je Jerica že imela nekaj kokoši in jim jo bo tako lahko ponudila za približek.

V začetku septembra sta sklenila, da povabita pevce, kot sta se spomladi dogovorila.

“Oh, saj ne bi bilo treba, zakaj bi si delala stroške?” je za vse odgovorila Bregarjeva Metka, ko jih je Jerica po vajah povabila.

“Tako sem vam tedaj obljubila in z Vinkom sva se odločila, da morava to obljubo tudi držati. V nedeljo popoldne vas pričakujeva!”

Nista jih zastoj čakala. Sredi popoldneva sta zgedala, da prihajajo po cesti iz Podhrasta in oddahnili sta se. Res, kaj precej stvari sta pripravila za njihovo pogostitev in škoda se jima je zdelo, da bi bil ves trud in stroški zaman.

“No, pa smo tukaj!” je za vse povedal Kotnikov Janez. “Da pa ne bomo delali le škode, smo prinesli nekaj vina in mesa tudi s seboj. Vsako leto enkrat je namreč v cerkvi tudi darovanje za pevce in nekaj od tistega denarja smo porabili danes. Tako bomo združili obisk tudi z našim piknikom, kakor zdaj nekateri rečejo. Saj nista zato jezna, kajne? Saj če bo kaj ostalo, bo ostalo tukaj in teden je še dolg ...”

“Ha, Vinko, presneto se pozna, da imaš zdaj gospodinjjo!” je dejal Tone, ki je bil že precej v letih in si je na hitro ogledal okolico in videl skrbno obdelan vrtniček in

(Krefeld) Slovenci po maši radi ostanemo skupaj.

njivice. "Pa tako se mi zdi, da si tudi ti postal v lica nekoliko bolj okrogel."

"Hja, pozna se, če te kosilo že čaka, ko se vrneš, in to dobro kosilo. Vse drugače je bilo, ko sem še kuhal sam. Prvič nisem kaj prida kuhar, drugič pa ..."

"Se ti večkrat niti ni dalo!" se je zasmel Tone, Vinko pa je le prikimal.

"Nekaj drv imaš še gotovo v drvarnici, ker bomo nekje na primernem mestu zakurili, da bomo pekli meso na žaru."

In tako je kmalu prijetno zadehtelo v prijazno jesensko popoldne in ker tudi vina ni manjkalo, je kmalu zadonela vesela slovenska pesem.

"Polje, kdo bo tebe ljubil ..." Tako je odmevalo preko doline in privabilo tudi oba soseda. Prvi je prišel Dolinar in dejal:

"Radovednost me je prignala in pa tako rad poslušam petje, saj se bom držal bolj ob strani ..."

"O ne, to pa ne! Kar med nas boste sedli, jaz pa bom šel povabit še vašo ženo, za vse imamo dovolj," je povedal Kotnikov Janez.

In podobno se je zgodilo tudi potem, ko je prišel drugi sosed, Cestar.

Pesem za pesmijo je odmevala preko zgodnjejesenske pokrajine, da je marsikdo postal in prisluhnil. Da, tudi tisto: Marija skoz' življenje so zapeli, čeprav so s tem tvegali, da bodo imeli sitnosti ...

Ko so posedli okoli mize in zasilno postavljenih klopi, da se okrepcajo, je Tone počasi povedal:

"Veliko pesmi smo že zapeli in jih bomo še, zdajle pa je čas, da poskrbimo tudi za naše želodce! Ampak ker sem se že odločil, da sem stegnil jezik, bi rad še nekaj povedal. Ja, kar lepo smo zapeli, toda nekaj zasluge pri tem ima tudi Vinko, ker nam je tako lepo pomagal s svojim basom. Veš, Jerica, skoraj zameril bi ti, ker ga še nisi pripeljala na vaje."

"Saj sem ga večkrat nagovarjala, pa je vedno rekel, da mu je nerodno, ker ne zna toliko pesmi in pomisleke ima, kaj bo kdo rekel ..."

"Ha, kdo jih pa zna! Saj zato pa imamo vaje! Če bi vse znali, bi pa peli kar brez njih! Ja, če se tebi ni posrečilo, pa upam, da se bo nam vsem, saj bo zdaj lahko kar iz prve roke izvedel, kaj mislimo in rečemo!"

In tako mu niso dali prej miru, da je obljubil, da pride-ta prihodnjic na vaje oba.

"Na nekaj pa le moraš biti pripravljen, vsaj za zdaj je tako! Če boš že pel pri cerkvenem zboru, se lahko zgodi, da boš slišal kakšno neprijetno opazko, saj veš ..."

"Bo pa šla skozi eno uho noter, skozi drugo pa ven! Kaj več pa mislim, da se mi ni treba bati. Nimam ravno take službe, za katero bi se pulili. Seveda, če bi kraljeval v kakšni pisarni, pa še to na kakšnem lepšem stolčku, potem že... Pa bom ostal kar navaden poštar, saj nimam nobenih visokotelečih želja!" se je zasmel.

Sonce je že zašlo za gorjanske hribe in prvi mrak se je pričel spuščati tam ob osojnih bregovih, ko je dejal Tone:

"Ja, vsakemu muzike je enkrat konec, tudi mi se moramo odpraviti proti domu, razen tistih seveda, ki so že doma. Pa bi za slovo zapeli še tisto: Kje je moj mili dom ... Ste za to?"

Nadaljevanje prihodnjic

(Stuttgart) Prelat Adam Jürgen, odgovoren za pastoralo tujcev, je obhajal 40-letnico duhovništva..

Lučka postavi majniški oltarček

Ilustrirala Silva Karim

Maj je mesec posvečen Mariji. Doma na predalniku je Lučka postavila majniški oltarček.

Vsak dan gresta z mamo k šmarnicam. Šmarnice so vsakodnevna majniška pobožnost v čast Mariji. Ime so dobile po dišeči cvetici, ki cveti v maju.

Škrat je cvetlicam pomešal imena. Poveži pravo ime s sliko!

REGRAT

ŠMARNICA

NARCISA

MARJETICA

DOSLEDNO

- V kupeju sedita dva moška. Prvi prosi drugega, če bi mu dal desno nogo preko leve.
- Ste invalid?
 - Ne, ampak na dopustu sem.

NI BILO PRILOŽNOSTI

- Si bil danes priden v šoli, sine?
- Kaj bi le lahko slabega napravil, ko pa sem moral vseh pet ur stati v kotu!

JAVNO OBVEŠČANJE

- Poslovodja trgovine vajencu:
- Glej, da se ne boš nobeni stranki zameril!
 - Brez skrbi, gospod poslovodja, saj so že včeraj v časopisu brali glede cen.

VLJUDNO

- Se ti ne zdi, dragi, da sem danes juho preveč solila?
- Ne, ljubica, le juhe je malo premalo za to količino soli.

RAZLAGA

- Jožek, zakaj je zvečer v trgovinah tako svetlo?
- Veš, to je zato, če bi tatovi slučajno prišli brez baterij.

IMEL JE SREČO

- Ko je Matic padel s hruške, je dejal:
- Še dobro, da nisem splezal na tisto veliko smreko.

♦ **vodoravno:** 1. lep odnos do bližnjega, 10. del voza, kjer se vpreže živina, 11. prva stotica, 12. konec šahovske igre, 13. iz oliv, 16. osebni zaimsek, 18. pol manj kot dva, 19. v preteklem letu, 21. povečan pritok vode, 23. vprašalnica, 24. nižji poveljnik turškega vojaškega oddelka, 25. dolg, okrogel in tanek kos kovine, 4. skl. edn., 26. Edvard, skrajšana oblika, 28. Robert Pleško, 29. posamezniki, ki izstopajo po družbenem položaju, 31. vojak poljske konjeniške enote v značilnem kratkem plašču in štirioglati kapi, oborožen navadno s kopjem, 33. osebni zaimsek, 4. sklon mn., 34. mamica, 35. arabska država, 36. čas od polnoči do polnoči.

▼ **navpično:** 1. utrjen, umetno narejen del pristanišča, ki sega v morje, 2. razjeda železo, 3. akord, dan pred začetkom izvajanja skladbe, 4. osebni zaimsek, (3. os. ž. spola, 3. sklon), 5. moško ime, okrajšava, 6. zeleno rastlinje, 7. krvno maščevanje, 8. ročni zapis govora s posebnimi zanki, 9. zvok določene višine, trajanja, jakosti in barve, 14. žensko ime, 17. zelo strupen alkaloid v tobaku, 20. zatočišče, ki ga da tuja država političnemu emigrantu, 22. podolgovata tvorba v kraških jamah, 25. soproga, 27. državni zbor v Rusiji, 30. medmet, ki izraža obžalovanje, naveličanost, 32. industrijska rastlina.

POLOM

- Mladenič vrne prstan zlatarju.
- Kako, ali vaši zaročenki prstan ni všeč?
 - Prstan že, toda jaz ji nisem več.

UVIDEVEN

- Zakaj pa igraš na violino brez strun?
- Veš, sosedje se že pritožujejo, pa tudi mene od cviljenja že boljjo ušesa.

DIAGNOZA

- Gospod doktor, kako je z mojim srcem?
- Brez skrbi, dokler boste živi, se ne bo ustavilo.

NI LAGAL

- Minilo je že leto dni, odkar sem ti posodil denar. Rekel si, da ga potrebuješ samo za en dan.
- Saj sem ga res. Vsega sem potrošil v enem dnevu.

ZIMSKA

- Jože živi od zimskih športov.
- Ali je smučarski učitelj?
- Ne mavčar.

V RESTAVRACIJI

- Želite?
- Čaj z limono, prosim.
- Oprostite, ali je lahko brez ruma, ker limon nimamo?

1	2	3	4	5	6		7	8	9
10							▼	11	
12				▼	13		14		
15	▼	16	17	▼	18				▼
19	20			▼	21				
▼	23						▼	24	
25				▼	26	27	▼	28	
29				30	▼	31	32		
	▼	33			▼	34			
35				▼	36			▼	

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 dalje stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uradništvu.

101A06 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

103A01 NAPRODAJ je hiša z garažo, veliko teraso, savno, centralnim ogrevanjem, telefonom, vrtom, opremljena, oddaljena 15 minut iz Celja po avtocesti. MALE BRASLOVČE. INFORMACIJE. Jelen Mia, Igor, CELJE: 00-386-3-5453440, MALE BRASLOVČE. 00-386-3-5709246, mobilni telefon: 00-386-41-745583.

105B03 Prodamo hišo, takoj vseljivo, 6 km oddaljeno od Kopra. Stoji na lepem kraju z razgledom na morje in hribe. Hiša je enonadstropna, meri 13 x 15 m, ima garažo in delavnico. Kličite na tel. 089/ 7594 0861 ali 089/ 7591 993.

105F03 Na zelo lepem kraju blizu Kamnika, kjer bo nastalo termalno kopališče, je naprodaj kompleks treh parcel! Dvodružinsko hišo 12 x 9 m na 660 m² zemlje prodamo za 370 000 DEM. Ob hiši je zazidljiva parcela 600 m² za 60 000 DEM. Zraven je parcela s 300 m², na kateri je hiška oziroma delavnica 12 x 7 m primerna za obrt vredna, 120 000 DEM. Naprodaj je po parcelah ali skupaj. Za gotovino nudimo popust. Informacije po telefonu: 00386-41252 034 in mobitelu: 0049 40 652 65 62.

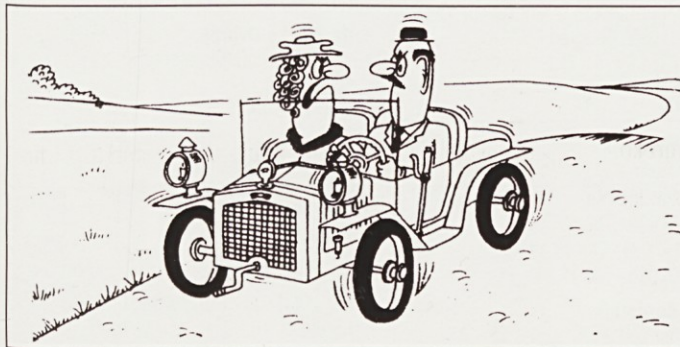
105E03 Naprodaj je zazidljiva parcela 8600 m² ob asfaltni cesti pri Ivančni Gorici, vzhodno-južna lega, voda in elektrika na parceli. Do Ljubljane je avtocesta. Cena 80 000 DEM. Informacije po mobitelu. 00386 41 252034 ali 0049 40 6526562.

105D01 Prodám novejšo hišo med Portorožem in Piranom na mirni in urejeni lokaciji s čudovitim razgledom na Piranski zaliv. Stanovanjska površina znaša 460 m², na parceli 955 m², dvojna garaža, TV in kabelski priključek, telefon in centralna kurjava. Informacije na tel.: 00386 1 721 45 43, 00386 41 615 722.

105C06 Prodamo hišo v Rušah, v bližini Maribora: 6 sob, 2 kuhinji, 2 kopalnici, telefon, kabelska TV, garaža, klet in centralna kurjava. Majhnen gozd in zemljišče skupaj merita 3000 m². Cena: 150.000,- DEM. Telefon v Nemčiji: 06131/614784.

105A03 Prodám večjo stanovanjsko hišo s poslovnim prostorom. Pripadata ji dve garaži, 8 asfaltiranih parkirnih prostorov, trije telefonski priključki, vrt in dvorišče 500 m², pokrita terasa 50 m² in poslovni prostor velik 50 m². Hiša ima 6 sob, kuhinjo, 2 kopalnici, centralno kurjavo in stoji v Mariboru na Taboru. Cena 420.000,- DEM. V račun vzamem tudi manjšo hišo. Informacije: Jože Cajger, Cesta zmage 75, 2000 Maribor, tel. (00386) 02/ 3201 400.

103B02 Župnijska uprava daje v najem župnišče v Pliskovici na Krasu. Župnišče ima lepo lego, je blizu cerkve in ima tudi lep vrt. Vas Pliskovica ima okrog 250 prebivalcev in je okrog 10 km oddaljena od Sežane. Župnišče je potrebno popravila, zato ga cerkvena uprava daje v najem za daljšo dobo po dogovoru. Župnijska uprava bi rada dobila dobrega in gospodarnega najemnika za župnišče. Potrebne informacije dobite: Župnijski urad Tomaj 68, 6221 Dutovlje, tel. 05/7641342.

Čprav so stari avtomobili boljši,
bi rada imela novega!

NAŠA LUČ Glasilo slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Slovenija 3.000 SIT • Avstrija 240 ATS • Anglija 13 GBP • Belgija 720 BEF • Francija 120 FRF • Italija 34.000 ITL • Nizozemska 40 NLG • Nemčija 35 DEM • Švica 29 CHF • Švedska 150 SEK • Avstralija 32 AUD • Kanada 33 CAD • ZDA 25 USD • Evropa 18 EUR • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa na upravi. Tolarski žiro račun: 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • devizni račun: Nova Ljubljanska banka, d.d., 50100-620-133 05 140-7100-1189115.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Vrijthof 14,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovska 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 31 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbvano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016

Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

ISSN 1408-9726

9 771408 972008